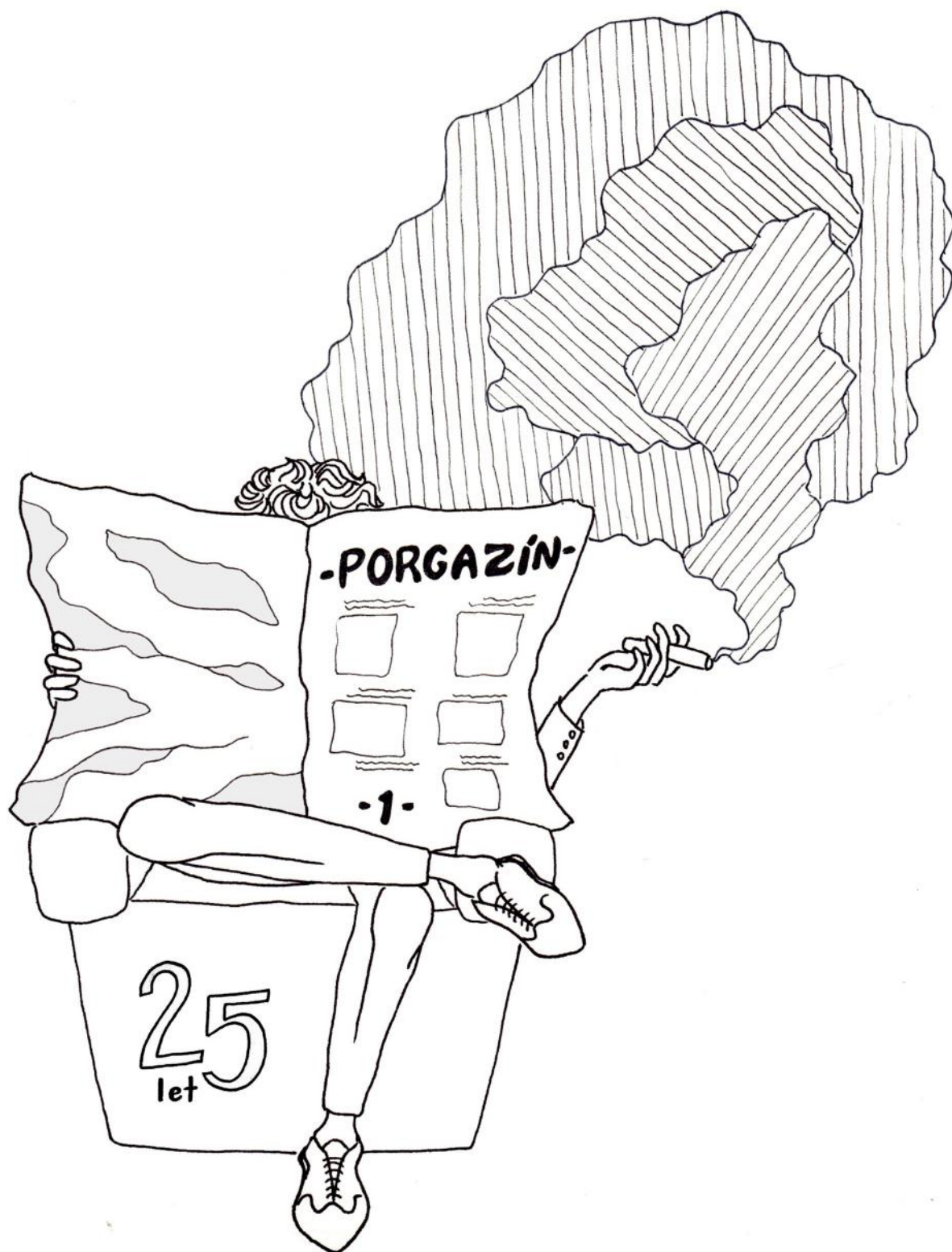

PORGazeen 74

EDITORIAL

Co se stalo před pětadvaceti lety? Na lince metra B byly otevřeny stanice Hůrka, Lužiny, Luka, Stodůlky a Zličín, prezidentem Jihoafrické republiky se stal Nelson Mandela, zemřel Karel Kryl a Moldavané v referendu odmítli připojení k Rumunsku. Zkrátka, i pro rok 1994 je možné použít oblíbené klíše, že byl nabitý událostmi. Jedno však ve wikipedickém výčtu přece jen chybí – narodil se totiž PORGazeen.

Světlo světa spatřilo první číslo školního časopisu přesně 20. listopadu 1994. Za čtvrtstoletí se leccos proměnilo – zůstaly kulturní recenze (dnes již minirecenze) a články ze života školy, zároveň se však náš magazín snaží být čtivý nejen pro studenty, ale i pro jejich rodinné příslušníky či pro kohokoliv jiného, kdo do jeho černobílých stránek třeba jen ze zvědavosti nahlédne. PORGazeen je svým širokým sortimentem článků podobný klasické libeňské večerce: v regálech máme vměstnané reportáže, rozhovory, úvahy, povídky, kultovní Stalo se a Perly svini(m), intimní texty vycházející z nitra rozbolavělých studentských duší a mnoho dalšího. Na jeho přípravě se podílejí Porgáni od primy až po oktávu; rozhovory už nám poskytly takové osobnosti jako Dominik Feri nebo Jiří Padevět. Nové číslo si můžete koupit třikrát do roka (vánoční trhy, Velikonoce, vodní slavnost).

Máme radost, že PORGazeen kupujete a čtete. Máme radost, že pro něj píšete. Máme radost (a je nám velikou ctí), že to můžeme být právě my, kdo ho povede branou do další pětadvacítky.

Váš šéfredaktorský tandem
Vojtěch Voska (septima)
Pavla Kroužková (sexta)

OBSAH

Házej s nádobím šetrně // Běstovina	4–5
Kolínský: Soros nás necenzuroval	6–7
Po žluté a po svých	8–9
Když se věci rozmluví	12–13
Krakovsko v rytmu klezmeru	16–17
Nebojíš se? // reportáž z Íránu	20–21
Tak trochu jiná džungle	24–25
Káva s dobrým skutkem	27
89/19	28
Libeň nepoznaná	31

STALO SE

Zamykání školy: dennodenní setkávání M. V. s Bočanem, J. Z. radši přelézá plot. * septimánská rošáda – A. P. s A. H. vystřídali J. V. * Nový mobiliář, ale ne vždycky dobrovolný. * Štúrovo! Po Louňovicích výrazný odraz ode dna. * noční policie J. H. * Miss Štúrovo vol. 2, tak to snad zas někdo nevyhejtí. * Celá škola okouzlena A. S. * zlomenej nos J. D. * společné večery kvartánky s instruktorem J. K. * O. A. G. vyveetnut při nacvičování předtančení. * Oktáva poflexila dějepisné minimum, M. A. v depresi ze záměny Havla se Stalinem. * po letech zase táborák * Gott ist tot. Naše uši taky. * PEX letos až v prosinci, zato koncert Planety Gentlemanů dal za dobře. A to i K. F. * B. K. v Německu možná ještě nevystřízlivěl. * Okrádáme se na ekonomii aneb příprava na život. * Počítač v oktávě furt nefunguje! Ani několik návštěv J. F. nepomohlo. Sexta same. * K. F. po večerech stalkuje studenty na Khan Academy. * Školní zahrada školním parkovištěm? * Maturitní flex. Konečně jinde než v KD Ládví. * Studentský parlament nucen Emmě Smetaně zaplatit dopravu na přednášku.

M. K. + Marie * A. S. + K. F. (NP) * N. K. se po neustálém přelétání usadila s J. D. * F. B. + S. K. – část zubu * nečekaná dvojice M. Ž. + J. F. * N. A. + D. S. * B. H. odmítla J. S., třeba mu to ale vyjde s M. T. * B. F. ? B. B. * D. Z. pokukuje po A. Ž., ale zatím nic * Jiskřičky mezi E. F. a M. F.? Kdoví? * Kuba rip asi pětkrát (jednou to ale bylo close) * Stálíce: R. M. + Danča * K. V. + O. A. G. * M. V. + P. N. * M. M. K. + L. K. (NP) * S. K. + J. S. * M. Š. + R. L., blízko má ale i k Š. Š. * M. L. H. + E. H., přestože jsou od sebe na míle daleko *

Made in Kašlu na klima

Jsou krásné, jsou dechberoucí, jsou monumentální a zatím ještě jsou... Staly se symbolem měnícího se klimatu, protože tají. Na vlastní oči jsem se přesvědčila, že skutečně mizí. Letos jsem byla u ledovce, který se podle vědeckých prognóz „nedožije“ konce tohoto století. Je to pro vás šokující, ale vlastně jste to pod přívalem současných zpráv předpokládali? Bezpochyby ano. Pro nutnou vyváženost informací je nutné říci, že tento ledovec taje prokazatelně již od 17. století. Předtím to nikdo nesledoval, a tak nejsou o jeho velikosti záznamy. Tání ledovců není tedy úkazem posledních let. (Vždyť i Grónsko dostalo svůj název podle tenkrát zelených břehů...) Otázkou však zůstává, jak moc se na jejich dnešním úbytku skutečně podílí člověk svou činností. Aby ale bylo jasno, sama si neumím a nechci představit, že by jednou vrcholky hor ledovce nepokrývaly a svou neuvěřitelnou silou přestaly formovat krajinu. Přesto se stávek za klima neúčastním.

Proč? Podíváme-li se objektivně na vědecké závěry (těmi se dnes ohání kdekdo), největšími producenty CO₂ na světě jsou Čína a pak USA. Ani jeden z těchto států se nezavázal, že by snížil produkci CO₂. Paradoxně ovšem největší protesty za záchranu klimatu probíhají v Evropě. Tam, kde politici a instituce tlačí na zdejší výrobce, aby za každou cenu snížili a nadále snižovali vypouštění CO₂ do atmosféry. A protože ten tlak a sankce jsou opravdu velké, všichni se snaží a produkci snižují. Jak to, že se tedy situace stále zhoršuje? A jsme na začátku. Evropa sama už více dělat nemůže, kominy totiž kouří jinde. Kdo může konat, jste vy. Ale asi jen chodit a říkat: „Dělejte něco!“, když vlastně nikdo neví co a ani jak, nestačí. Také očekávat, že se vše změní přijetím nějakého politického memoranda nebo zákona, je, odpusťte, dětinské. Stejně tak předpokládat, že změna nastane bez vaší osobní účasti a schopnosti

něco obětovat. A netvrdím, že to musí být mnoho. Radikálnost nic dobrého a trvalého nepřináší, jak víme z historie. Největší znečišťovatele známe, a přesto si od nich dále a spokojeně nakupujeme zboží. Ale ano, jen si pro začátek sami sebe dobře prohlédněte a přečtěte si cedulku MADE IN. Jejich zboží je přece levnější než to vyrobené v Evropě, je všude a je leckdy cool ho mít. Mám značkové tenisky a nejnovější mobil z Made in Kašlu na klima. Heč! A až bude nová kolekce nebo nový typ, tak si to všechno zase pořídím. A až příští rok nebudou v módě děravé jeansy, tak ty letošní vyhodím. Pardon – dám na charitu.

Leží-li vám opravdu tolik na srdci budoucnost planety a není-li vaším hlavním cílem hodit páteční výuku za hlavu, dejte výrobcům znát, že vám vadí, jak se k planetě chovají. Tvářit se jako spasitel, protože třídíte plastový odpad, který je u nás buď spálen, nebo šupem poslán do země Kašlu na klima, kde z něj udělají nějakou superprima věc pro Evropany, a to obojí za vypouštění mohutného oblaku CO₂, ale jinak se neomezit, je pokrytecké.

Bude-li každý z nás stále upřednostňovat pohodlí, cenu a kvantitu nad kvalitou, místem původu a způsobem výroby, nemáme šanci. Změna je nevyhnutelná, jenže změnit se musíme hlavně my. Třeba stačí zase začít používat ten dnes již téměř bájný selský rozum, který říká, že náš konzumní způsob života je neudržitelný. Začněme zase přemýšlet, co, kdy a proč (ne)děláme a co z toho (ne)vyplyne. Žijeme v kapitalismu, který nám dává možnost volby a tou přímo ovlivňovat chování trhu. Když se nám výrobek, jeho výrobní postup nebo jeho ekologická zátěž nelíbí, nekupujeme ho. Bud' se změní, jak chceme, nebo zmizí. A tak je to i s námi. Bud' se změníme, nebo zmizíme.

Klára Jánošíková (kvinta)

Házej šetrně s nádobím!

Za svou dobu pobytu na PORGu se člověk na Běstvinu dostane dvakrát – poprvé jako natěšený primán a podruhé jako skoro dospělý septimán. Je na tom něco zvláštního, když se po šesti letech vrátíte na místo, kde jste začínali svou kariéru Porgána, a i přes to, že měla proběhnout rekonstrukce areálu, je všechno stejné (až na bíle přemalované dveře na záchodech, pod nimiž zůstaly neodvratně pohřbeny sprosté básničky vašeho dětství).

Strašidýlko septimán

Silných zážitků mám několik, ale podělím se o dva největší. Prvním z nich je bojovka. Naštěstí jsem před ní prospal celé odpoledne, což mi poskytlo nutnou energii pro několikahodinové postávání v lese. Původně jsem se ani neměl účastnit, ale nakonec jsem skončil asi tak ve třetině trasy na stanovišti s Maruškou a Sárou. Naše původně jednoduché strašení (šoupání nohama po paralelní pěšině a občasné jekoty) nás po asi dvou prošlých primánech přestalo bavit a rozhodli jsme se ho upgradovat. Výsledkem byla scénka, během níž jsem já unášel Sáru, oba jsme vydávali podivné zvuky a Maruška šla po pěšině za primány a říkala jim: „Pojď si s námi hrát!“ Vždycky jed-

nou za sedm minut jsme slyšeli, jak někdo bafá před námi, a připraveni v pozicích jsme čekali na svou další oběť. Po asi hodině a půl se intervaly mezi primány začínaly zvětšovat, a navíc mě i Sáru začínalo bolet v krku, proto jsme se rozhodli, že si vyměníme role – Maruška unášela mě a Sára chodila za primány. Netušili jsme, kolik jich už prošlo. Po další půl hodině jsme se vyměnili naposledy. Konečně jsem pronásledoval. Jednoho primána jsem vyděsil, ale u druhého jsem ze sebe vysoukal jen půlku věty, než mi vrazil takovou pecku, že jsem se bál, kam mi odlétly brýle. Chtěl jsem ještě pokračovat, ale kopanec do nohy mě přesvědčil, že bych neměl. Už jsem se obával, že budu muset dál strašit zmrzačený, ale po dalších deseti minutách čekání se už objevili spolužáci, kteří sbírali svíčky z cesty. Dobrodružnou

noc jsme zakončili tím, že jsme nemohli najít vchod do areálu, takže jsme asi deset minut bloudili podél dvaceti metrů plotu a snažili se najít vchod.

Táboráková tragédie

Už v červnu bylo rozhodnuto, že si rozdělíme časové bloky do menších skupinek, abychom v tom měli pořádek. Já jsem spolu s Tadeášem a Vojtou Daškem připravoval závěrečný táborák a akci, kterou jsme nazvali pasování na primány. Chtěli jsme prostě naše svěřence ještě jednou symbolicky přivítat. Nápadů bylo docela dost, ale až do posledního týdne prázdnin jsme to neřešili. Chtěli jsme sehnat něco, čím bychom mohli barvit oheň. Tadeáš sehnal cosi, čemu jsme říkali kominíček – malé granule, které bylo potřeba nadrtit na jemný prášek. S těmi jsme strávili nepříjemné dvě hodiny v pavilonu s ruka-

ma v digestoři, abychom to nevdechovali, neb to je mírně toxické. S úspěchem jsme ale odvezli všechny tři krabičky s nápisem „Nežrat a neklopit“ až na místo. Ta pravá tragédie začala až odpoledne před táborákem. Užívali jsme si odpočinku, protože primáni byli v péči paní psychologky, a nechtělo se nám pro dříví. Chtěli jsme jít až po večeři, že půjdeme i s primány a bude to rychlejší. Během večeře začalo poprchávat. Když jsme vybíhali pro dřevo, vypadala situace stále hůř a hůř. Déšť houstnul, a když jsme donášeli dříví k ohništím, už jsme byli promočení až na kost. Přiznávám, že jsem si byl jistý, že už pršet nepřestane, a začal jsem propadat panice. Díkybohu se mé obavy nenaplnily, ale byly nahrazeny jinými. Bude nám to hořet? Stálo nás to asi dvoje noviny a hodně práce, ale když se začalo stmívat, plápolaly oba ohně – táborový i obřadní. Při rozdělávání jsme přišli i s pevným plánem toho, jak bude obřad do detailů vypadat, a pak už jsme začali. Obřadní oheň, u něž jsme stáli s Jasmin a Vojtou, nám skomíral, a navíc nás nenapadlo si předem přinést dříví i k němu. Zákeřný komínček také moc nepomáhal, protože oheň dusil. V krátkých pauzách mezi obřady jsme zuřivě sháněli cokoliv, co by hořelo, a foukali do ohně, div nám nevypadly plíce. Posledního primána jsme pasovali asi půl hodiny před večerkou. Kašlající jsme uhasili oheň a dopotáčeli se k tomu vedlejšímu. Teprve tehdy nám došlo, že bychom ještě měli hrát na kytary.

Je toho spousta, co nemohu do detailů vypovědět – nefunkční dveře naší chatky, barel s čajem, na který jsme nalepili cedulku „Rum“ a kterého se pak už nedotkl jediný primán, páska přes oko, která sice patřila Jasmin, ale měl ji na sobě každý, cedule „(Zac)házej šetrně s nádobím“ a hlavně ta šťastná únava, se kterou jsme se večer svalili do spacáků – ale jsou to přesně ty věci, na něž chci vzpomínat. Určitě při slově Běstvína nechci myslet na víkend po návratu, který jsem prospal nadopovaný prášky ve snaze vyléčit se z příšerné bolesti v krku, které jsem nabyl při čtvrtčním foukání do ohně.

Louis Zamazal (septima)

Pod vedením kpt. Kukuřice

Jak nejspíše víte, každoročně absolvují studenti primy a septimy seznamovací výjezd. Kromě několika výjimek se vždy vydají do rekreačního areálu nedaleko malebné vesničky jménem Běstvína, kde stráví čtyři společné dny. To se možná nezdá moc, ale pokaždé septima připraví skvělý program a stejně tak tomu bylo i letos. Každý seznamovací výjezd s sebou nese i určitou tematiku, tématem našeho výjezdu byli piráti.

Skvělá atmosféra začala už v autobuse. Po zábavném úvodu kapitána Kukuřice a Černé ponožky si každý našel svoji zábavu. Primánky si vyprávěly vtipy, septimáni si povídali a došlo i na nefalšovaný studentský zpěv (v některých případech možná trochu falešně znějící, ale to není důležité). Po dojezdu na místo a letmém vybalení začaly společné hry i jiné činnosti. Všechny programy, které byly pro primány připraveny, na sebe plynule navazovaly. (Nepočítáme-li dobrovolné aktivity jako zpěv, hraní fotbalu či vybíjené, které patří neodmyslitelně ke všem seznamovacím výjezdům.) Za nejlepší zážitek skoro všichni primáni považují noční bojovku, která byla dle většiny velmi povedená (to ovšem usuzuji z povinně psaných slohových prací na český jazyk). Za zmínění též stojí sestavování mapy či večerní táborák.

Myslím, že primáni budou dlouho vzpomínat na to, jak krásný program jim připravili starší studenti. Bude to tedy jeden z prvních a nejspíš i nejlepších zážitků za dobu jejich studia.

anonymní autorka (prima)

Kolínský: Soros nás necenzuroval

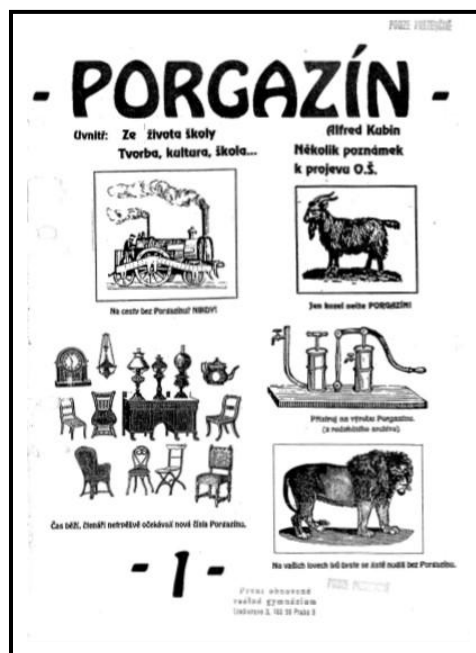
Letos v listopadu jsme oslavili 25 let existence našeho oblíbeného školního časopisu, jak to již Vojta připomněl v úvodníku. Při té příležitosti se nám podařilo vypátrat jednoho z prvních (zakládajících) členů redakce tehdejšího Porgazínu, Petra Kolínského (abs. 1997), a udělat s ním rozhovor.

Jak vzpomínáte na svá léta na PORGu?

Vzpomínám rád. Nepamatuji si už jednotlivé události, těch sedm let (1990–1997) se mi míchá do sebe, co bylo dřív a co později, kdy jsme byli na jaké akci. Ale co zůstalo, jsou dojmy a zážitky. Pamatuji si dobře lidi. Nepamatuji si, co jsme se učili, ale pamatuji si, jak jsme se učili. Nepamatuji si, co jsem si nosil ke svačince, ale zato dost přesně vím, co jsme dělali o přestávkách. Jak jsme měli vyzdobenou svoji třídu a jak jsme se okolo toho hádali. Jak jsme ve sklepě hráli s kapelou. Že jsme ve škole trávil spoustu času odpoledne. A někdy i v sobotu. A ano, jednou z věcí, které si také pamatuji, je, že jsme vydávali PORGazeen.

Kde se vlastně vůbec vzal ten nápad založit školní časopis? Vycházela vám škola a spolužáci vstříc?

Nápady dělat časopis se objevily už předtím několikrát a z různých míst. Byl to delší proces dohadování, ale v jednu chvíli jsme se do toho vrhli v plném nasazení. PORGazeen byl od začátku koncipovaný jako časopis, na kterém se podílí studenti i učitelé. Škola se vydávání časopisu účastnila výrazně – a ani bych to nestavěl tak, že „škola“ pomáhala „nám“. Škola a časopis byly zcela prolnutá věc. V sobotu nemohli být ve škole studenti sami, takže tam byli i profesoři a společně jsme dělali PORGazeen. Ale PORGazeen mnohdy vznikl i mimo školu, studentská část redakce se družila na různých výletech a akcích. Často jsme se dohadovali, jak na ose studenti – profesoři, tak zcela chaoticky mezi sebou. A nakonec jsme se vždy nějak dohodli. Ve škole se našlo pár studentů, kterým více vyhovovala

pozice opozice (jak krásné to spojení) a nelibě nesli, že jiní studenti na něčem s profesory spolupracují. A bylo to tak v pořádku – všechny aktivity mají mít své oponenty, což jim pomáhá přežít.

Mohli jste si dovolit uveřejnit jakýkoli text, nebo procházely nějakou cenzurou?

Redakce debatovala, někdy divoce. V PORGazeenu vycházely i velmi kritické texty. Častým jevem byla také sebeironie a střelba do vlastních řad. Redakce se vždy dohodla, co a jak uveřejnit. Nikdy to nebylo tak, že by někdo něco napsal a někdo jiný to zatrhnul. Často jsme si mysleli, že by nějaké silnější slovo měl mít šéfredaktor, ale zároveň jsme nechtěli nikomu takové slovo dát. Někdy jsme měli šéfredaktory dva ve snaze nějak balancovat, jindy zase žádného. Zároveň jsme asi všichni tak nějak samozřejmě dodržovali jistou slušnost, bez které by to brzo fungovat přestalo. Občas vy-

cházele texty, kde bylo poselství lehce zašifrované, někdy až k nepoznání. Ostatně rubrika „Stalo se“ v posledních číslech – mám na mysli sekci složenou výhradně z iniciál jmen – v šifrování úspěšně pokračuje.

Od 6. čísla PORGazeen podporoval Open Society Fund, za kterým stojí dnes pro někoho kontroverzí miliardář George Soros. Jak jste se k jejich podpoře dostali? Bylo to už tehdy kontroverzní téma?

Tady asi záleží, koho se zeptáte. Já jsem nikdy na Georgi Sorosovi ani na OSF nic kontroverzního neviděl. S OSF jsem spolupracoval i později po maturitě na úplně nesouvisejícím projektu. V devadesátých letech bylo zcela běžné požádat OSF o podporu, nebylo v tom nic tajemného ani neobvyklého. Využili jsme zkrátka možnosti získat nějakou korunu na vydávání. Možná, že jsou dnes víc slyšet ti, co Sorose označují jako kontroverzního, ale možná jsou také jen méně slyšet ti, kterým přijde zcela v pohodě. Ostatně – ani George Soros nám nikdy PORGazeen necenzuroval.

Jak se první PORGazeeny sázely? Předpokládám, že v 90. letech ještě nebylo možné sázet na počítači. Dokonce jsem našla výzvu, že texty do PORGazeenu mají být doručovány v papírové podobě...

On PORGazeen sice vznikl dávno, ale počítače už existovaly. Texty byly psané na počítači. Ne každý to ovládal, takže redakce skutečně měla své nadšence, kteří překládali texty z nejrůznějších nečitelných ručně psaných podob do jakýchsi pravěkých editorů. To, co prakticky neexistovalo, byla komunikace mezi počítači, internet jsme znali teoreticky, právě začínal. Světu vládly diskety a nefunkční disketové jednotky. A počítače neměli všichni, spíš málokdo. Takže ano, v prvním PORGazeenu skutečně nenajdete e-mail do redakce. Donést do redakce rukou popsaný papír byla obvyklá varianta. Na druhou stranu si také vzpomínám, že některé redakční texty vznikaly přímo u počítače, kdy ten, kdo to uměl, psal a někdo další mu diktoval, případně byl text tvořen přímo spoluprací dvou autorů – na to ostatně vzpomínám nejraději.

Vznikly tak zcela bizarní a surrealistické texty, kterých jsou první čísla plná. Celková úprava, tedy grafická stránka, byla čistě analogovou záležitostí. Texty se vystříhly, obrázky také, lepilo se to k sobě lepidlem a výsledkem byly šablony velikosti A3, na kterých byla kompletní čtyřstránka v mnoha vrstvách navzájem se překrývajících kousků papíru, umatlaných lepidlem v lepším případě z té správné strany, hojně retušovaných a dotvořovaných. To se pak slavnostně neslo do tiskárny. Velkou roli hrála kopírka s možností zvětšování, geniální vynález, který umožňoval metodou pokus–omyl docílit správného rozložení grafických prvků, pokud se je tedy následně podařilo správně vystříhnout a nalepit. Když se obrázek hodně zvětšil a už nebyl tak hezky černý, tak se domaloval fixou.

A nakonec obligátní otázka: Co byste popřál PORGazeenu do dalších 25 let?

Všiml jsem si, že v posledních číslech PORGazeenu hledáte ducha PORGu. To je skvělá zpráva. Ducha PORGu totiž nikdy nikdo neviděl. To je jeho zásadní vlastnost. A druhá, neoddelitelná, je ta, že je stále hledán. My jsme tohohle ducha hledali už v devadesátých letech. Dokonce jsme měli často pocit, že se nám ztrácí. Tak jsme ho začali zase trochu víc hledat a většinou to pomohlo. A to bylo, je a doufám, že i bude základní poslání PORGazeenu. PORGazeen nepřináší breaking news, ale hledá ducha PORGu. A nemusí o tom ani explicitně psát. Já bych časopisu ani tak nepřál, aby ho našel, ale aby ho aspoň dalších 25 let stejně úpěnlivě hledal.

Pozn. red.: První (a ostatně i všechna další) čísla PORGazeenu si můžete prohlédnout v našem internetovém archivu porgazeen.stanekv.eu. Titulka historicky prvního PORGazínu se vám pak připomíná prostřednictvím dobových ilustrací, které naleznete na stránkách tohoto čísla.

Pája Kroužková (sexta)

PORGazeen
Časopis Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia • Ročník II. • Cena 10 Kč

Po žluté a po svých

Já vím, že jsou teprve Vánoce. Ale víte už, co budete dělat v létě? Nemáte chuť vyrazit někam do přírody? Nedostali jste se loni na projekt pana profesora Arnota a bojíte se, že to letos zase nevyjde? Chcete udělat nějakou třídní akci? A co takhle jít na puťák?

U nás to vzniklo vlastně docela náhodou. Uprostřed Německa se v autobuse po cestě do Francie na výměnný pobyt odněkud vynořila Pája a přes hlasitou hudbu a vzrušené rozhovory křikla: „Heleee, lidiii, nechcete udělat v létě třídní puťák?“ A pak v létě vážně lidí akorát tolik, aby se vešli pod dvě plachty, vyrazilo na Šumavu, do překrásného to kraje, který je pro začínající puťákochoďy naprosto ideální. Je tam krásně, ale hlavně tam jsou místa, kde se dá přespat venku. A jestli se vám chce jet taky, ale trochu se bojíte, nemusíte. Fakt. Přežila jsem to já, a to se trochu bojím snad všeho. A ztratím se i v metru. A i když jedete poprvé, uvidíte, že nakonec budete ještě radit lidem okolo, i když budou mnohem starší. Třeba kdy vyrazit, když chtějí ten den ujít dvacet kilometrů. Nebo jak si umýt nádobí. My jsme jednou dokonce nějaké trojici brněnských studentů hasili vařič, protože oni nikde poblíž neměli vodu.

Trasu není složité naplánovat, ať už se ve dne potrmácíte jakkoli dlouhou štreku, v noci bych doporučila spát. Ne, že by nám se to

vždycky úplně podařilo. Museli jsme přece dohrát toho Černého Petra s Patem a Matem a ta červená konvička do páru ne a ne přijít. Nebo jsme každých pět minut zkoumali, jestli se něco nezměnilo na tom naprosto nádherném zatmění měsíce. (No dobře, pardon, omlouvám se a děkuji všem, které jsem svým nadšeným povykováním vytahovala z pelechu a kteří fakt vstávali, aby mi udělali radost.) Ale ani tohle nemůžete v noci zabalení ve spacáku dělat v Národním parku Šumava jen tak někde. K přecházení nocí jsou určená tzv. nouzová nocoviště. Takže se vám výběr trasy zúží právě na jejich okolí. Mezi Novou Pecí a Železnou Rudou jich je asi sedm. Jsou to prostě ohraničené placky, v blízkosti (ale také v bezpečné vzdálenosti) stojí dvě toitoiky, a někde vám dokonce dovolí spát pod střechou u rozhledny. Můžete si rozložit stan, ale komu by se s ním chtělo tahat, plachta naprosto stačí. Spát venku je krása, a pokud nebudete jako já ležet zašprajcovaní mezi nějakým strašlivě ledovým kmenem a kamarádkou v termofolii, vyspíte se pravděpodobně dobře.

Cesta se dá poměrně jednoduše upravit za běhu. Když jsme si jednou s Pájou z rozmaru daly okliku navíc, žádné drama to nebylo, prostě jsme šly po červené a ostatní po zelené. Turistické značky jsou v Čechách vážně dobré,

mapy.cz fungují i v režimu letadlo, a i když budete na Šumavě mluvit o Rovníku, všem tak nějak dojde, že myslíte ten kopec, co se jmenuje Poledník. Že se ztratíte, se vážně bát nemusíte. Dokud se nerozdělíte v místě, kde není signál.

S dobře prošlápnutými botami mohou první kroky samozřejmě vést rovnou po cestě k cíli, my jsme ale ze všeho nejdřív nastoupili do autobusu. Při momentální (slovy Dany Němcové) „korupci na celostátní úrovni“ máme jako studenti jízdenky za pár šupů, a i když byla vzdálenost zhruba trojnásobek toho, co jsme plánovali ujít za týden, byli jsme tam za pár hodin. A to dokonce i přesto, že nám nevyšel spoj na první dobrou. Mimochodem, podívejte se kromě času a místa odjezdu svého autobusu taky na den. Nebyli byste první, co by čekali v pondělí ráno na autobus, který jezdí jednou za týden. V sobotu.

Jestli přemýšlíte, co všechno nacpat do krosny, neměli byste zapomenout na něco, co budete jíst a pít, co a v čem budete vařit. Možná jsem byla jediná, ale veškeré otázky týkající se jídla pro mě byly dost důležité. Nebudu tvrdit, že jsem se toho nebála. Snažila jsem se protlačit co nejjednodušší jídelníček a cokoli, co je aspoň trošku možné vařit z prášku. Jsem ale ráda, že se mi to nepovedlo. Když je vás víc, můžete si dovolit nést něco, co by jinak bylo naprosto zbytečné (třeba čokoládové křupky a dva litry mléka), zvlášť na prvních pár dní. Vařit si dohromady byla nakonec i legrace a dát si k večeři něco pořádného společně s celou skupinou bylo k nezaplacení.

Jestli si lámete hlavu s tím, na čem vařit, pravidla Národního parku Šumava vám to možná trošku ulehčí. Oheň to nebude, rozdělávat ho je zakázané. My vařili v kotlíku na plynovém vařiči (lihový by ale taky šel), a i když pořád nechápu, jak se nám tam podařilo nacpat tři balení špaget, vždycky to stačilo. Vařič a kotlík stačí jeden (pokud vás nejede víc než deset), co ale musí nést každý, je voda. Pitný režim je důležitý a zuby by se měly čistit aspoň dvakrát denně, to všichni víme. I když si říkáte, že tři litry za den určitě nevypijete, až si budete chtít něco uvařit, bude každá kapka dobrá. A když

si vás to nevezme víc... Pět kilometrů do nejbližší vesnice se dá ujít i s pár litry na devět osob. My jsme škemrali o vodu v infocentrech nebo restauracích, všude nám ji s větším či menším pochopením dali. Všechna nocoviště mají někde poblíž zdroj vody, ale bývá to spíš potok nebo nádrž na dešťovou vodu, nic, co by se dalo pít. Nádobí si v tom umyjete, možná vám u toho umrznou prsty a ráno se budete muset vracet pro ešus, který jste v té tmě neviděli. Pitnou vodou ho pak stačí vypláchnout a vytřít ho vodou s troškou octa jako dezinfekcí.

Jinak si do batohu samozřejmě hod'te oblečení a nějaké hygienické potřeby (asi nemusím psát, že třeba zubní pastu nepotřebuje každý svou). Hodí se taky toaletní papír a aspoň malá lékárnička a opalovací krém. Znáte to, ten, kdo tvrdí, že na něj klíšťata nelezou, ho má hned první den, a kdo tvrdí, že se nikdy nespálil, ten třetí den úpí při každém doteku. Taky by se hodilo něco na spaní a svícení. Něco proti dešti, dobré boty a pár pytlů. Na cokoli. Doporučuji hlavně na odpadky, které není kam vyhodit a nechat je v přírodě nepřipadá v úvahu nikde, natožpak v národním parku.

Tak sežeňte lidi a vyrazte! Co na tom, že budete nesourodá skvadra. Kdoví, s kým zapředete rozhovor trvající celý puťák, každý den od rána do večera. A kdyžtak tu je další výhoda Šumavy – každých pár kilometrů je někde poblíž nádraží. Takže kdybyste chtěli posadit nejotravnějšího člena výpravy na vlak a poslat ho domů, případně by někoho bolely nožičky a chtěl se odpojit v průběhu, je to možné. Ale to se nestane. Jed'te, nebudete litovat!

Amálka Zemanová (sexta)

PORG, škola snů

Již několikrát prořídle septimánské řady od září posílil sympatický Moravák **Alex Papillier** z Boskovic, města ležícího přibližně čtyřicet kilometrů severně od Brna.

Co tvou rodinu přivedlo do Prahy a tebe na PORG?

Už když jsem byl malý, tak jsem často jezdil s rodiči do Prahy zhlédnout divadelní představení nebo nějakou výstavu. O chození na PORG jsem snil už v páté třídě, ale bylo to neuskutečnitelné kvůli faktu, že jsem bydlel – a vlastně i teď částečně bydlim – na Moravě. Minulý rok však nastal zlom způsobený ne úplně příjemnou atmosférou na bývalém gymplu a zároveň mě tento rok čekala maturita, na kterou jsem se necítil připravený, tudíž jsem se rozhodl změnit školu. A jelikož se objevila možnost bydlení v Praze, řekl jsem si: „Why not, jdu si splnit sen.“

Jak se ti zatím na PORGu líbí a v čem je lepší nebo naopak horší než tvoje bývalá škola?

Na PORGu se mi moc líbí. Nejvíce ta atmosféra, že se se všemi dá normálně bavit, styl výuky a srozumitelné vysvětlování profesorů, díky čemuž si pamatuji většinu látky z hodiny a nemusím trávit takové množství času domácí přípravou jako na minulé škole. Jediná věc, která mě zaskočila, je, že profesorský sbor studentům vyká. Ale už jsem si na to zvykl. Co je lepší a naopak horší, kromě již zmíněných bodů, těžko říct, napadá mě například to, že škola nekončila tak pozdě. Ale zase začínala dřív, takže výsledek je stejný.

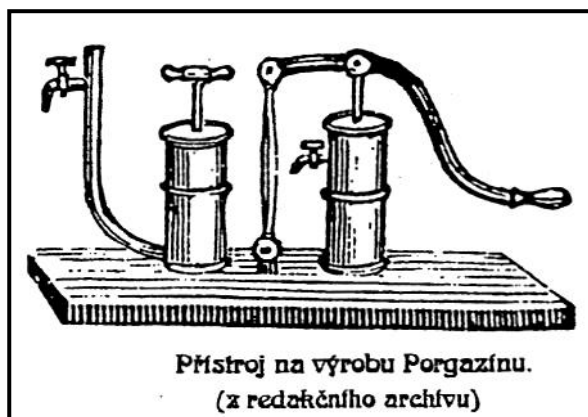
Pokud jsem to správně pochopil, tvůj volný čas se dělí mezi spravování a prodej iPhonů, cyklistiku a cestování (vnitrostátní i mezinárodní). Jak ses k těmhle činnostem dostal a která z nich tě nejvíce baví?

Spravování a prodej iPhonů už ne, byl to můj koníček, z něhož se bohužel stala, řekněme, povinnost, se kterou jsem nuceně trávil mnohem více času, než mi bylo sympatické. Postupem času jsem toho začal mít plný zuby. Naopak radost z projížďky na kole mě neopustila. Když si potřebuji pročistit hlavu, nasednu na kolo a jedu na místa, která mám rád, nebo porazit rekord na Stravě (aplikace pro cyklisty, kde mohou navzájem porovnávat své výkony). Před cestování bych ještě postavil vaření. To mě chytlo asi před šesti lety a od té doby trávím vařením víceméně každou volnou chvíli. A ještě více mě baví pečení, obzvlášť pečení vánočního cukroví. Háček je ale v tom, že mám radši čerstvé těsto než finální produkt, takže například z půl kila těsta vznikne 6 perníčků. A k cestování: upřímně neznám nikoho, kdo by nerad cestoval. Ale nevímám to úplně jako koníček.

Prozradíš nám něco, co o tobě nikdo neví?

Mám sbírku amerických espézetek. :D

Vojtěch Voska (septima)

Sekaná v boji proti uprchlíkům

V televizní diskuzní Aréně se tentokrát potkali předseda SPD Tomio Okamura s šéfem Trikolóry Václavem Klausem mladším. Dozvěděli jsme se mimo jiné, co má jejich jídelníček společného s politickým programem jejich stran.

Dobrý den, jsem rád, že jste oba přijali pozvání do Arény. Jak jste se připravovali?

TO: Já jsem dnes poobědval u svého syna, který je poctivým pracujícím občanem přesně podle mých představ. Uvařil mi hovězí sekanou, která byla tak lahodná, že jsem se opět vžil do role food bloggera a pěkně jsem ji vyfotil na Facebook. No a mám tam zatím jenom pozitivní reakce, žádný Kalousek.

VK: Mně dneska taky žádní levicoví progresivisti nezabránili v tom, abych si skvěle pochutnal. Zajel jsem si do hospůdky plné běžných slušných lidí, samozřejmě autem – Gretě na její klimatismus zvysoka kašlu. A na rozdíl od pana kolegy jsem měl pořádné pravicové jídlo – pravou svíčkovou. Pane poslanče, tou levicovou sekanou jste mě naštvall!

Pane Okamuro, chcete zareagovat?

TO: Samozřejmě. Jsem proti diktátu bruselskému i jakémukoli jinému. Hnutí SPD má k této věci jasné stanovisko, a to takové, že sekaná má vysokou účinnost v boji proti uprchlíkům. Zvláště pak vepřová! Nad tím, zda je levicová, nebo pravicová, jsem nikdy nepřemýšlel.

To, co teď váš pan kolega říkal, má hlavu a patu, nezdá se vám, pane Klausí?

VK: Ono je důležité zamezit nelegální migraci, to jo. Ale klíčové je zničit nepřátelské levičáky u nás v Česku. Copak patříte mezi eurohujery, sluníčkáře jako věčně opilý Kalousek?! Kvůli té vaší sekané to tak trošku vypadá.

Tak, pane poslanče, jestli chcete, vyjádřete se, ale pak už konec hádek. Myslel jsem, že s vámi povedu rozumný klidný rozhovor...

TO: Dobře, když mě tu cenzurujete, tak já je-

nom řeknu, že s panem Klausem ohledně jídla nesouhlasím, ale naše vztahy zachraňuje jeho postoj k migraci. V tom vidím v podobě jeho strany pro SPD zdravou konkurenci.

Ted' jste mi připomněl jedno z témat. Jak se vaše strany budou vzájemně vnímat? Můžeme očekávat spolupráci, nebo budete spíše bojovat o přízeň vlasteneckých voličů?

VK: Já s dovolením začnu. Náš program se zaměřuje na tradiční rodinu, jichž mám mimochodem sám hned několik. Straně pana kolegy sice nejsou tyto hodnoty zcela lhostejné, ale nepředstavují pro ně prioritu. Zároveň více bojují proti migrantům než proti Gretě, což je přinejmenším alarmující. Dokud se toto nezmění, budeme mít radost z každého voliče, kterého SPD ukradneme.

TO: Já vám na to odpovím. Jsme připraveni na útoky manipulátorů z České televize, takže zatím nehodlám nic prozrazovat. Nechceme, aby o nás nacistická EU šířila dezinformace. Ale za sebe můžu vyjádřit obavy, že se do Trikolóry infiltruje nějaký neomarxista a stranu vytuneluje. S podivnými finančními operacemi mám ostatně vlastní zkušenosti.

Poslední otázka. Co si myslíte o zdravotním stavu pana prezidenta? Jste pro, aby i přes neuropatii pokračoval ve funkci do konce volebního období?

TO: Pan prezident má samozřejmě mou plnou podporu. Přeju mu hlavně hodně sil do dalších konfrontací s nenávislnou pražskou kavárnou, jejíž členové doufají v jeho smrt.

VK: Já plně souhlasím s panem kolegou. Nikdy nepochopím tyto zakomplexované pravdolásky, kteří jsou nespokojení s tím, co mají, a tak jen šíří zlobu. Navíc Miloš je přítelem mého drahého tatínka a dal mu i státní vyznamenání, takže mám z jeho práce radost.

Daniel Mitrofanov (kvinta)

Když se věci rozmluví

Kytara

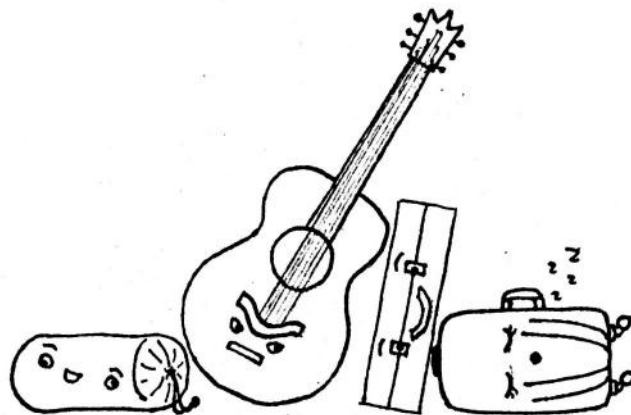
Já jsem kytara Agáty Kolářové. Jsem kytara první třídy a Agáta je hráč první třídy, takže se k sobě skvěle hodíme. Jenže Agáta hodně jezdí na různé výlety a ty rozhodně nejsou stvořeny pro prvotřídní kytaru. Na jeden takový výlet jsme právě přijely a, řeknu vám, cesta byla horší než kdy jindy.

Začala jsem pořádně vnímat až na nádraží, protože jsme vstávali vážně brzo. Upřímně bych nechtěla být vlakem, protože takhle brzo bych asi vstávat nedokázala. Každopádně zatímco se Agáta vybavovala s kamarádkami, já už se těšila, že si ještě pospím ve vlaku na jedné z těch vyhrátých sedaček. Jenže, představte si, oni mě šoupli nahoru k absolutně podřadným kufrům! Mě, tak důležitého muzikanta, mezi převažče věci!

V tom vlaku jsme nakonec strávili šest hodin a já už byla úplně rozladěná. Když jsme konečně vystoupili, rozhodla jsme se, že se uzavřu ve svém ochranném obalu a nebudu se s nikým bavit. Pořád jsem byla na Agátu naštvaná, že mě z toho hrozného zavazadlového prostoru nevyvobodila.

Nakonec jsem si i schrupla, a když jsem se probudila, viděla jsem před sebou postel přímo pro mě. Agáta mě ale jen šoupla vedle své postele a na tu moji si lehla nějaká jiná holka! Taková drzost! Chtěla jsem začít řvát, jenže jsem byla pořád ještě hodně rozladěná a začínalo mě bolet v krku.

Agáta s kamarádkami nakonec odešly na nějaký program, a tak jsem měla aspoň trochu klidu, abych se dala dohromady. Když přišly, vypadaly docela šťastně, ale taky unaveně, takže rychle usnuly. Ty z vedlejšího pokoje asi tak unavené nebyly, jelikož byly dost hlučné. Ale nakonec taky přestaly. Přemýšlela jsem, jestli mě tady Agáta vůbec někdy využije, nebo jestli ta-

dy budu celý týden sedět v koutě. Asi bych radši to první, protože i když se mi výlety moc nelíbí, musím dělat svou práci a tou je šířit hudbu.

Autobus

Jsem obyčejný autobus. Převážím lidi z bodu A do bodu B. Někteří lidé jsou v pohodě, sednou si na mé sedačky a v klidu sedí. Pak jsou tu ale i tací, kteří dělají bordel. A tím myslím velký bordel. To mám potom na sobě spoustu bakterií a často onemocním.

Ve čtvrtek jsem jel s jednou školou do Budapešti, na náměstí. Měl jsem jet hodinu a půl, střední rychlostí. Když už jsem se skoro rozjížděl, ještě do mě nastoupilo dalších osm lidí. Prý nějaký projekt psaní poezie a prózy. Upřímně mi bylo celkem jedno, kdo nastupuje, hlavně aby nedělali bordel a abychom už jeli. Jsem tak trochu puntičkář a my už jsme nabírali dvouminutové zpoždění. Cesta tam byla nakonec celkem v pohodě. Lidi neřvali a dojeli jsme včas. Vyhodil jsem tu školu na náměstí a jel si po svém. Co jsem slyšel, měli kousek odtamtud rozchod a potom se šli podívat na památník druhé světové války. Tam už jsem taky párkrát byl a můžu vám říct, že nemám co říct. Nechápu ty lidi, co si tam fotěj usmívající se selfíčka.

Každopádně ty děti se svými profesory šly potom ještě na hrad, kde měly taky rozchod a pak jsem je měl vyzvednout. Jenže představte si, oni měli 25 minut zpoždění! Prý se jim ztratili nějaký primáti nebo primáni, či co! Nevím, proč je vůbec hledali. Byl jsem kvůli tomu v takovém stresu, že jsem se potil až po přední sklo. Vůbec jsem nebyl ve svých pneumatikách. Když už jsme konečně vyjeli, řidič mě musel řídit, protože jsem zapomněl cestu! Taková ostuda! Byl jsem tak rozrušený, že jsem drncal, kde to šlo. Dovedete si představit, že když jsme konečně přijeli, opravdu jsem si oddechnul. Už můžu jet domů! Když mi řidič řekl, že to zítra pojedeme znovu, jen na jiné místo, měl jsem v hlavě jedinou myšlenku: „Doufám, že se teď probudím!“

Kolonády

Ahoj, já jsem kolonáda. Patřím do krabice sušenek, které máte tak rádi. Patřily jsme Jonášovi z oktávy a teď už jsme snědeny. Jonášovi ale trvalo dost dlouho, než se rozhodl nás sníst. Nejdříve jsme byly na jeho pokoji. Poté jsme s ním jely až do Budapešti, ale v cizím batohu. A v tom batohu jsme strávily ještě dva dny.

První den jsme jen přijely z Budapešti a po zbytek večera měly chuť být namazány budapeští. V noci jsme se hodně převalovaly, takže byl skoro zázrak, že se nikdo nerozkřápl. Víte, my kolonády jsme tuze křehké a často se rozlámeme na menší kousky. To se pak z jedné kolonády stává rodinka malých kolonád, které

se o sebe neumí postarat. Takovým situacím se snažíme předcházet, jelikož malé kolonády se také mohou roztříštit do úplně malých drobečků, které se nedají sníst. A to je potom pro kolonádu největší potupa, když není snědena.

K takovému neštěstí u nás díkybohu nedošlo a my jsme si ve své krabici oddechly. Znovu se nadechnout už ale začínalo být problematické. V krabici byl vzduch moc vydýchaný a začaly se nám objevovat praskliny na pokožce. To jsme si nemohly dovolit. Vždyť z prasklin se stávají kousky a z kousků drobečky! Ty malé věčičky se nikdy všechny nesnědí! Párkrát za den přišly ty holky, co jsme u nich ležely v batohu, a jednou nás dokonce i vytáhly. To jsme velmi ocenily, protože se nám provětrala krabice. Holky ale z nějakého nám neznámého důvodu nejevily zájem nás sníst. A to nás začínalo trápit.

Ráno se přehouplo do odpoledne, odpoledne do večera, a lidské břicho nikde. V krabici postupně převládal smutek a strach z toho, že nás nikdo nesní. Ranní slunce vyvolalo pláč u těch nejmladších kolonád. Tuze se těšily na své snědení. Když holky znovu odešly, přišly a poté zase odešly, začínala jsem ztrácet naději i já.

Pak se ale ve dveřích objevila celá udýchaná od běhu ta, co nás měla ve svém batohu. Popadla nějaký papír a pak... otevřela batoh a už nás vytahuje. Zavírá batoh, jde ke dveřím a s napětím je otevře a znovu zavře, oddechne si a znovu se dá do běhu...

Anežka Peimer (sekunda)

Seriálové okénko: Sakuta a Mai

Rascal Does Not Dream of Bunny Girl Senpai. V době, kdy se na internetu objevují zavádějící titulky článků, aby přinutily čtenáře na obsah kliknout, není překvapení, že se umění clickbaitů rozrostlo i do dalších médií. Tato série je dobrým příkladem takového jevu. Každý si po přečtení názvu představí vše možné, ale vsadím se, že většina těch představ není zrovna nevinná. Přitom samotný příběh by se od těch představ nemohl lišit více.

Hlavním hrdinou je Sakuta Azusagawa, středoškolák, který ignoruje klasické konvence. Veškerý svět kolem ho vůbec nezajímá, dokonce ani lidé, kteří ho obklopují. To vše se ale změní, když jako jediný uvidí mladou herečku jménem Mai. A jak se Mai stala pro ostatní neviditelnou? Sama si to přála. Jakožto celebrita se toužila vypařit, být všem neznámá, neviditelná. Tohle přání ale s sebou přineslo spoustu zlého. Lidé na ni začínali zapomínat. Nejenom publikum, ale i blízcí. Tato

neznámost byla výsledkem psychické nemoci, která se nazývá syndrom adolescence. Ten může pohltnout každého dospívajícího, který prožívá nějaké psychické problémy. Do toho všeho vstupuje Sakuta, který se snaží postiženým s touto nevyzpytatelnou nemocí pomoci. Rozebírá do hloubky v mysli postiženého příčiny, proč se u nich syndrom projevil, hledá řešení a potenciální záchranu jedince. Problémy každé postavy jsou každodenní psychické trápení mládeže, které mohou vést k fatálním koncům. V průběhu série se tedy nezaujatý morous Sakuta mění v člověka, kterému záleží na ostatních a všímá si jejich strastí.

Co bych závěrem ještě dodala? Pokud se vám líbilo *Monogatari* nejen kvůli uměleckému zpracování, ale i kvůli duchaplným dialogům, je tato série přímo pro vás. Rozhodně to není nic podezřelého, naopak, je to seriál pro diváka s vytříbeným vkusem.

Kamila Foltýnová (oktáva 2019)

Muzikální vikýř

Tento článek vás nejspíše zastihne uprostřed zimy. Pokud však z toho či onoho důvodu vylezete z teplého domečku či bytečku, zde je pár tipů, kam se před mrazem schovat.

- Prosinec velmi přeje fanouškům českého hip hopu – nová alba pokřtí **Marpo**, **Prago Union** i legendární **PSH**.
- Pokud nejste metalisté, posluchači **Čechomor** či fajnšmekři přes klasickou hudbu, leden pro vás asi tolik kulturně náročný nebude.
- Metalisté si ale užijí celý semestr, ne-li rok. Návštěvou nás v lednu poctí **Sabaton** a **Apocalyptica**, v únoru **Five Finger Death Punch** a **Megadeth**, v březnu **Ghostemane**, v květnu **Korn** a **Gojira**, v červnu **System of a Down** a v červenci **KISS** i **Iron Maiden**.
- V březnu si však vybere asi každý – vystoupí a capella **Pentatonix**, popová veteránka **Avril Lavigne**, pohodové duo **Milky Chance**, hiphopery potěší **MC Gey** a **Opak Dissu**. A pokud vás nic z tohoto neoslovilo, těšte se na **Žižkovskou noc**.
- Duben patří všem experimentátorům a těm, kteří prostě chtějí poslouchat něco trošku jiného. Přijedou post-rockoví **Russian Circles**, progresivní **Van der Graaf Generator** a nesnadno klasifikovatelní **Swans**.

Matyáš Vlnas (oktáva)

Hudební vokno: Slipknot

9. srpna tohoto roku vydala devítičlenná skupina Slipknot své již šesté studiové album s názvem *We Are Not Your Kind*. Tato deska byla očekávána fanoušky po celém světě zpola skepticky, zpola pozitivně. První single vypuštěný separátně od alba *Unsainted* sklidil novějšími fanoušky skupiny především chválu, ale velká část starších posluchačů kapely byla zklamána – oproti prvním albům je písnička dosti popová a nepřibližuje se Slipknotu tvrdostí. Těmto stížnostem také nepomohlo, že dlouhodobý člen skupiny, perkusista a doprovodný zpěvák Chris Fehn, byl několik měsíců před vydáním desky vyhozen a nahrazen dosud neznámým členem, který je momentálně nazývaný fanoušky *Tortilla Man* (podle své masky, která vypadá jako tortilla). Tyto obavy se však naštěstí téměř hned po vydání desky rozplynuly.

Nové album je kritiky po celém světě chváleno, za což může především jeho téměř perfektní propojení dřívějších jemnějších počínů Slipknotu jako *5 The Gray Chapter* se syrovostí a brutalitou desek jako *IOWA*.

Zároveň také přichází s vlastními inovacemi, z nichž je v mých očích nejvýraznější zvýšený důraz na samplý, efekty a klávesy, o něž se stará Craig Jones, o kterém již od prvního alba vedou fanoušci diskuse, zda ve skupině vlastně něco dělá a jestli je vůbec potřeba. Právě díky němu jsou některé písně z této novinky (jmenovitě *Nero Forte*, *Unsainted* a všechny mezihry) unikátní oproti konkurenci a pomáhají vytvářet dříve zmíněný mix předešlé tvorby devítky. Toto album má 4 kratší mezery, které má na svědomí hlavně on. Podle mě druhou nejlepší píseň z alba (hned po *Nero Forte*) *Spiders*. Jestli jsem od devítky něco opravdu nečekal, pak to byla tišší skladba napsaná v 7/8, s pianem a syntezátory v čele, která evokuje podobné pocity jako soundtrack z filmu *Halloween* nebo dřívější tvorba Marylina Mansona. Zbytek kapely také podal skvělý výkon, vyzdvihnutí hodný je také zpěvák Corey Taylor, od kterého jsem snad dříve neslyšel lepší vokální výkon. I kontroverzní Tortilla Man, vůči kterému jsem byl ze začátku také skeptický, si mě nakonec získal. Při živých vystoupeních vnáší na pódium neskutečnou energii a během pražského koncertu skupiny byl nespíš nejlepší částí vystoupení (nazvučení bylo tak příšerné, že vizuální vjemy měly větší dopad než samotná hudba). Jeho podpůrné vokály jsou sice nic moc, čímž činí několik písní nehratelnými či neposlouchatelnými, ale to se časem jistě zlepší.

Podle mě se jedná o nejlepší album, jaké Slipknot zatím vydali (možná spolu s *IOWA*, ale desky jsou od sebe příliš odlišné), a mohu ho jen vřele doporučit všem fanouškům tvrdé hudby.

Jakub K. Zajíč (oktáva)

Krakovsko v rytmu klezmeru

Krakovské hlavní nádraží, připomínající spíše obchodní centrum, kde jen tak mimochodem zastavují vlaky, nás vyplivuje do dusného odpoledne v druhém největším polském městě. Neprostorné prostranství je zaplněno vyletněnými občany, mezi nimiž si cestu proráží i řádová sestra s aktovkou, a projíždějící řidič nám troubením vysvětluje, že s předností chodců na přechodu to tady není zas tak horké.

Too much catholics

Náš hostel je nebývale luxusní, na pokojích je kromě šikovného větráku i internetové připojení a koupelna. Hosty jako první vítá mladá recepční a hned po ní i pamětní deska oznamující, že jsme se právě ubytovali v budově, v níž v letech 1939–1944 sídlilo gestapo a vyslýchalo, věznilo a mučilo místní obyvatele. A rozhodně to není naposled, co se v Krakově s připomínkami hrůz druhé světové války setkáváme.

Následujícího rána vyrážíme na hrad Wawel. Přestože na naši rezervaci nikdo neodpověděl, s naší prohlídkou se počítá, což se dozvídáme díky netrpělivému telefonátu z kasy několik minut před začátkem výkladu. Do cíle nám chybí ještě pěkných pár set metrů, a tak běžíme zahradami (ogródy) pod hradem a ve zběsilém tempu vbíháme na nádvoří přesně v deset hodin,

kde už si nás přebírá čiperná průvodkyně. Ze dvou prohlídkových okruhů jsme objednávali „bud' jeden, nebo druhý“, takže nám pokladna nadělila oba dva. Nám to ale nevadí a se dvěma průvodci, z nichž jeden hovoří rozkošnou polskou angličtinou (*century* = *esentř*, *tapisery* = *tapisery*), důkladně prolezeme celé královské sídlo. Když pak navštěvujeme i místní katedrálu, anglicky mluvící polská průvodkyně vedle nás svým svěřencům sděluje: „We are catholics, sometimes too much.“

Krakov zrakem, sluchem i chutí

Rozhod na oběd využívám k návštěvě svatojánských trhů, kde je kromě stánků na levnou krásu možno najít i něco k snědku. Objednávám dva *gołąbki* (zelné listy plněné masem a rýží nebo něčím podobným v mírně pálivé červené omáčce) za pohodových dvacet zlotých, fasuji nealkoholické ovocné pivo, které se tu v poctivě půllitrových plechovkách rozdává zdarma, a přesouvám se do stínu jednoho ze stromů. Letní pohodu na břehu Visly dokresluje folklorní soubor, který v přístřešku vedle mne zpívá lidové písně.

Odpoledne se pak potulujeme po místní židovské a zároveň tak trochu hipsterské čtvrti Kazimierz. Na jejím hlavním náměstí je příjemně živo, turisté se mísí s místními, svorně popíjejíce

na roztomilých zahrádkách, a z rohu rynku vyhrává svižný klezmer. První dešťové kapky měníme za návštěvu židovského hřbitova a posléze i muzea ve Staré synagoze – lepší předeheru k zítřejšímu výletu si nemůžeme přát.

Šest miliónů srdcí vyletělo komínem

Budíček v 5:45, nafasování snídaně a náš batůžkový had už se sune probouzejícím se městem. Na svá stanoviště nastupují i babky a dědoušci prodávající ve všudypřítomných modrobílých stáncích *obwarzanki*, tedy cosi mezi loupáky a preclíky s různými posypy (sezam, mák apod.), a to za dva zloté (topůrko za tolar v nabídce bohužel není). Výborná regionální specialita.

Na autobusovém nádraží se rveme do mikrobusu, jenž připomíná legendární východoevropské maršrutky, a mírně stlačení míříme do jednoho z nejsmutnějších míst evropské historie – do Osvětimi. Když na nádraží Wi-Fi kontroluji mail, poněkud mne zděsí zjištění, že dnes slaví svátek Adolf.

Kdo by v koncentračním táboře Auschwitz I čekal atmosféru hustší než kníry maršála Pilsudského, bude nejspíše zklamán z ohromných davů turistů potulujících se po areálu. Nicméně expozice v jednotlivých domech jsou zařízené jednoduše, a přesto působivě; nejsilnější dojem zanechají budovy, ve kterých se v hrůzných hromadách nacházely dvě tuny ženských vlasů, brýle, ešusy, boty, kufry či nožní protézy. Krom toho jsou tu i baráky věnované jednotlivým státům, jejichž občané zde zahynuli, a nutno poznamenat, že naše expozice nedosahuje kvalit té slovenské, jejíž naléhavost je skutečně mimořádná.

Vyhlašovací tábor Brzezinka, kam návštěvníky vozí bezplatná kyvadlová doprava, je ohromující. Rozkládá se na obrovské ploše, po níž byly dříve rozestěně převážně dřevěné baráky, ze kterých už zbyly jen nesčetné cihlové komíny, tyčící se v neúprosně pravidelných intervalech. Železnice, prostranství, kde se rozhodovalo o jednotlivých osudech, ruiny plynových komor, ikonická brána, palandy, latríny... O holokaustu víme všichni, mnohdy nám ale nedochází, jak gigantické úsilí a prostředky nacisté vložili do tak zruďného systému, jehož jediným úkolem bylo

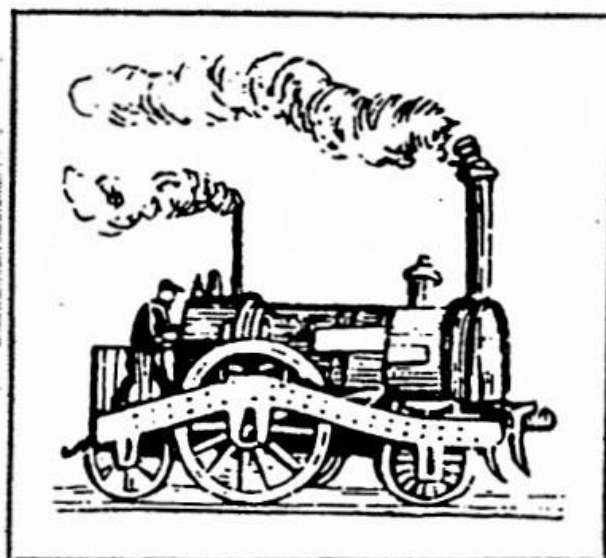

zavraždit miliony lidí, kteří se provinili pouze tím, že byli příslušníky jiného národa.

Epilog

Během těch sedmi dnů jsme ještě stihli navštívit solný důl Wieliczka, venkovní IQ park, mysticky nasvícenou vozovnu plnou historických tramvají, množství kostelů, malebné nábřeží řeky Visly; potkali jsme nespočet více či méně šílených cyklistů, několik kněží, jeptišek i jeptišáků; s naším chatrným mixem polštiny, češtiny a angličtiny se statečně porvalo několik hostinských a servírek; zkrátka a dobře, Krakov jsme během snad nejlepší školy v přírodě, již jsme měli tu čest se zúčastnit, prošmejdili neobyčejně důkladně. Osobitý, přívětivý, opravdový, krásný – takový je Krakov.

Vojtěch Voska (septima)

Na cesty bez Porgazínu? NIKDY!

CAV: Nesestoupit do osmičky

Poprvé v sedmé lize. Po jarní euforii z postupu byl cíl sezóny podzim 19 jasný: nesestoupit zpět do osmičky. A povedlo se? Připravili jsme pro vás krátké shrnutí všech zápasů:

CAV vs. Primitivové 2 : 4 (branky: Voska, Podpěra)

Nejprve jsme byli lepší (2 : 0), pak soupeři přišly posily a skóre otočil. Kapitán dostal kartu za špatné střídání (první v kariéře). PS: Název týmu odpovídal realitě.

CAV vs. Šnek FC A 2 : 4 (Valenta, Tůma)

Tým vedl do zápasu s kapitánskou páskou netradičně Voska. Vyrovnané utkání, soupeř využíval dvoumetrového útočníka, který se těžko bránil. Rozhodl sporný gól po ataku na našeho brankáře. Škoda další těsné prohry, stále čekáme na první body.

CAV vs. Klucy PFS 3 : 5 (Stoilov, Podpěra, Valenta)

Vocasuna konečně odehrála velmi kvalitní utkání se silným soupeřem. Dlouho jsme se drželi, ale i přesto odcházíme bez bodu. PS: Velká fanouškovská základna, ale i první myšlenky na boj o sestup.

CAV vs. Dropa FC B 3 : 5 (Pachovský, Chudoba, Stoilov)

Zápasy s Dropou jsou jako derby. Hodně emocí a kvalitní fotbal (a my jsme většinou Sparta). Pro fanoušky pěkná podívaná, šance na obou stranách, dobré zákroky brankářů. Soupeř byl ale zase o chloupěk lepší a my už jsme jenom dotahovali. PS: Proč vždycky hrajeme dobře jen proti ještě lepším soupeřům? PPS: V tabulce jsme stále poslední.

CAV vs. Ňiňos FC 4 : 1 (Sladkovský 2x, Podpěra, Chudoba)

Konečně. Před velkou diváckou kulisou jsme byli celý zápas lepší a kontrolovali jsme hru. Na širokém hřišti se nám dařilo kombinovat. Branky padaly po hezkých akcích i po haluz odrazech. Soupeř skóroval až v závěru. PS: Prokletí prolomeno, dva body nám ale na záchranu nestačí.

CAV vs. Papaya Royal Club 3 : 12 (Stoilov 2x, Podpěra)

Výsledek vypadá hrozně, zápas byl hrozný. Teda alespoň druhá půlka, v té první jsme hned dvakrát vedli. Zase jsme horko těžko skládali tým. V druhém poločase nám došly síly a soupeř sázel jednu branku za druhou. K tomu přišlo a byla fakt zima. PS: Všichni chceme rychle zapomenout.

CAV vs. Heliport SK 7 : 3 (Valenta 3x, Pachovský, Podpěra, Voska, Stoilov)

Stejně hřiště jako minule, ale úplně jiný zápas. Od začátku jsme dominovali. Všude jsme byli rychlejší a střídali jsme branky. Po pauze se soupeř zlepšil. Nakonec jsme ale náskok udrželi a vyhráli s přehledem. PS: Hatrick Valenty a další body do tabulky. Máme dobrou náladu.

CAV vs. Misfits FC 6 : 0 (kontumace)

Byli jsme připraveni v plné síle. Cestovali jsme přes celou Prahu až do Běchovic, abychom zjistili, že soupeř nepřijede. Odehráli jsme alespoň tréninkové utkání.

CAV vs. Emergency 2 : 3 (Valenta, Pachovský)

Obrovské zklamání. V zápase s posledním týmem tabulky jsme si měli zajistit udržení v lize. Prvních deset minut jsme soupeře drtili, branku jsme ale nedali a pak se po našich chybách Emergency prosadili

hned třikrát. Víc než snížit se nám nepovedlo. PS: Hřiště bylo ve strašném stavu. PPS: Jdeme zkoumat možné scénáře, jak se zachránit, je jich hodně.

CAV vs. Hells Bells 3 : 1 (Sladkovský, Chudoba 2x)

Je to tam! Velké drama, ale udrželi jsme se v sedmé lize! Dostali jsme gól asi po pěti vteřinách. Pak už jsme ale byli lepší a hráli jsme pěkný fotbal. Přijďte nás podpořit i v příští sezóně!

Jonáš Stoilov (oktáva)

Sportgazeen

Rap!dní sezóna

8. 9. 2019 Koza znezaneřáděná (3 : 1)

– První zápas vůbec proti týmu pánů středního věku jsme zvládli, byť výkon nebyl optimální. Jako hosté jsme nemohli hrát ve svých zelených dresech.

15. 9. 2019 Liviroff SC (0 : 8) –

V druhém zápase jsme podlehlí týmu hráčů především z Ukrajiny. Kromě nesporné kvality soupeře se na výsledku výrazně podílelo i to, že naše střídačka zela prázdnotou.

29. 9. 2019 Opat Praha FC (3 : 4) – Po

štúrovském soustředění se proti Opatu v Běchovicích do brány místo Kashy musel postavit Novák. Nebýt tohoto oslabení a nedůsledností v poli, mohli jsme vyhrát či alespoň remizovat.

6. 10. 2019 Příkopy FC (2 : 1) – Při domácím utkání na Meteoru, které přitáhlo desítky fanoušků, s námi tým starších pánů ze začátku držel krok. Přesto výhra nejmenším možným rozdílem ne-reflektuje ráz hry.

13. 10. 2019 Strašný Kouře FC (2 : 1) – Soupeř neměl v den zápasu na kontě ještě ani jednu prohru a byl v čele tabulky. Přesto jsme manšaft s nejlepším střelcem ligy zaskočili perfektním výkonem a připsali si cennou výhru. Začali jsme pošilhávat po postupu.

20. 10. 2019 Samson Žižkov 1. FC (5 : 0) – Sebekvalitnější protivník, kterému přijdou jen čtyři hráči do pole, nemá žádnou šanci! Na Meteoru tentokrát nebylo vyprodáno...

3. 11. 2019 SČZP (2 : 4) – V bráně se tentokrát objevil z Vocasuny hostující Záhorovský. Ani ten však nedokázal pochyťat všechny šance týmu šikovných individualistů. Týmu, který si jde pro titul.

10. 11. 2019 Bohemia Roztyly (3 : 5) – Z rozcvičky, ve které dostal krvavou ránu míčem do nosu, otřesený Kasha a zejména pak velké chyby jak v obraně, tak v rozehrávce způsobili tragický začátek zápasu, který jsme už nedokázali otočit. Šance na případný postup se rozplynuly.

17. 11. 2019 Česlo (5 : 3) – Vyhrocené utkání plné žlutých karet, provokací rozhodčího a tvrdých faulů náš tým na rozdíl od hráčů Česla zvládl s chladnou hlavou a zvítězil.

František Vlastimil Novák (septima)

Nebojíš se? // reportáž z Íránu

„Nebojíš se?“

Zdaleka nejčastější reakce mých přátel, když jsem jim sdělil, že poletím do Íránu. A není se čemu divit. Poslední zprávy v českých médiích o této islámské republice ležící v Přední Asii zmiňují upouštění od dohody o jaderném programu, íránské zákonodárce volající „Smrt Americe!“, bezpilotní drony s raketami, zadržený ropný tanker a samozřejmě americké sankce.

Já se teď ale procházím ulicemi Isfahánu – čtvrtého největšího města Íránu, které má 3 miliony obyvatel – a připadám si víc než bezpečně, připadám si vítán. „Welcome to Iran, welcome to Isfahan,“ volají na mě místní a dávají mi najevo, jak rádi vidí turistu. Ti odvážnější se chtějí bavit víc, často ale nemluví anglicky, a tak mi nezbyde než oplatit úsměv a pokračovat v procházce.

Největším problémem se ukázal být přechod silnice. Íránci řídí skvěle, na pravidla si ale nepotrpí, a tak i když mám zelenou, musím se pořádně rozhlížet. A na přechodu bez semaforu bych nejspíš, nebýt procházející skupinky místních teenagerů, kterých jsem se chyťře zachytil, stál dodnes. Po překonání nepřetržitého toku aut se přede mnou otevírá pěší zóna, evidentně více připravená na turisty než předešlá ulice. Kromě neonových nápisů OPEN si tak mohu v některých obchodech přečíst, co prodávají, což je doposud nevídaný luxus.

Dav houstne úměrně tomu, jak se přibližuji náměstí Nakš-e Džahán, centru Isfahánu a největšímu turistickému lákadlu. Když už mám vstupní bránu na dohled, osloví mě pán s kalkulačkou v ruce. „Dolar, euro?“ Zavrtím hlavou a pokračuji dál. Na dalších padesáti metrech mě s úsměvem a nabídkou na směnu peněz osloví další tři veksláci, všichni vcelku sympatičtí. Pokud je tedy srovnám s těmi, kteří vystupují ve videích Janka Rubeše: Isfahan 1, Praha 0.

Skoro jako Václavák

Na konci 16. století přesunul šáh Abbas centrum Perské říše právě do Isfahánu, z náměstí Nakš-e Džahán udělal výkladní skříň safavidské architektury, a tak tu dnes mohu obdivovat řadu památek. Délkou se podobá Václavskému náměstí, to je ale asi všechno, co mají společného. Už při prvním pohledu na mě náměstí působí odlišně. Je ze všech stran obestavěné, nejezdí tu auta, uprostřed je velký bazén s vodou, která ochlazuje vzduch (i když teď večer to opravdu není potřeba), všude je spousta keřů a travnaté plochy. Nejprekvapivějšího rozdílu jsem si ale všiml až po chvíli. Náměstí je plné lidí, místních lidí. Každých pár kroků sedí na trávniku skupinka mladých i starších Íránců, kouří šišu, hrají karty nebo backgammon – jednu z nejstarších doložených deskových her, která se podle nálezů hrála v Persii už 3000 let př. n. l. – nebo si jenom povídají. Děti jezdí na kole, vedle se hraje volejbal nebo si hází frisbee, celé náměstí žije. Turistů je tu jen několik a poznám je lehce. Stejně jako já mají totiž většinu času hlavu zakloněnou a kochají se památkami.

Isfahánu se také přezdívalo tyrkysové město a při pohledu na čelní stěny obou mešit odpadá nevyřešená otázka „Proč?“. Nádherně zdobená tyrkysová kopule a dva stejně barevné minarety

Šáhovy mešity se tyčí nad celým náměstím. Nepochám se tedy tímto skvostem přilákat blíže a obdivuji v Evropě nikdy nespátřenou a velmi komplikovanou klenbu, která tvoří obrovský portál mešity. Bohužel už je vzhledem k pozdní hodině zavřeno, rozhodně si ale v příštích dnech nenechám interiér Šáhovy mešity ujít.

Cukr mezi zuby

Místo mešity přijímám pozvání od sympatického mladíka s mikinou Borussia Dortmund, který mě na náměstí oslovil a po krátké výměně konverzačních frází mi nabídl posezení u čaje. Jsem z toho nadšený. Moje nadšení trochu polevuje, když zjišťuji, že mě vede do jednoho z nedalekých obchodů s koberci uvnitř bazaru. Zde se mě ujímá jiný prodáváč, nese mi šálek čaje a samozřejmě misku s kostkami cukru. O íránské technice pití čaje jsem již věděl, teď byla na řadě zkouška v praxi. Chytnu kostku mezi horní a dolní čelist a pomalu liji čaj přes cukr do pusy. Dávám si pozor, abych se nepolil či neopařil, ale i tak si vychutnávám výrazný a oslazený čaj. Po úspěšně provedeném experimentu si pořádně prohlížím všechny možné koberce, které mi obchodník ukazuje. Visí tu všude na stěnách a na podlaze jsou nejméně ve třech vrstvách. Zjišťuji, že pan prodáváč pracoval dříve v Praze v Lazarské, a tak vypadá jeho přednáška asi takto: „Also zajímavý koberec, vlna and bavlna!“ Pozoruji nomádské koberce se zoroastriánskými vzory, hedvábné tyrkysové (jak jinak) koberce, koberce z velbloudí vlny a nakonec se dohodneme na koupi jednoho nomádského, tmavě zeleného. Po třech šálkách čaje a mnoha prohlédnutých kobercích vycházím zpět na již prázdnější náměstí.

Plastové království

Kráčím po obvodu prostranství, prohlížím si jednotlivé obchůdky se šperky, miskami, vázami, ale i kořením a oblečením. Člověk tady najde všechno. Já zrovna pátrám po nějaké večeri a po chvilce procházení za bazarem nacházím jednu zapadlou jídelní uličku. Vybírám si bufet, který vypadá nejvíce íránsky. V ostatních stáncích prodávají pizzu, burgery a smažená kuřata,

pro to jsem sem opravdu nepřišel. S pánem za pultem se domlouvám anglicky s pomocí posunků a objednávám si biryani, místní specialitu – mleté maso s pitou. Jídlo je výborné, atmosféra příjemná, lidé velmi milí. Jestli mi ale něco na dosavadním Íránu vadí, pak je to plastová vidlička i lžička, jídlo na plastovém talíři a pití v plastovém kelímku, na ulici žádné tříděné odpady... A mimo centrum města se na chodnicích valí spousta odpadků. Pro člověka se silným ekologickým cítěním to všechno není zrovna příjemné. Když se ale trochu snažím, podaří se mi soustředit se na všechno to kulturní obohacení, které tu zažívám, a plasty na chvíli pustit z hlavy.

Kráčím tedy bezstarostně a s plným břichem zpět ke svému penzionu, sleduji noční život města, který je pořád velmi pestrý. Silnice jsou stále plné aut, která na sebe troubí, majitelé obchodů pomalu zavírají, teplota vytrvale klesá, a vyhání tak mě i další nepřipravené turisty do hotelů. I přes všechno tu nedemokratičnost a netolerantnost, kterou íránský režim prosazuje, i přes agresivní zahraniční politiku, přes to všechno mě Írán během jediného odpoledne nadchl. Svou historií, kulturou, jídlem, architekturou a hlavně lidmi a atmosférou. Usínám s pocitem, že v této zemi strávím ještě další čtyři dny, a mé sny nemohou být sladší.

Jonáš Stoilov (oktáva)

Nové tváře

Barbora Kolouchová

Jak jste se dostala k učení na PORGu?

Dostala jsem se k tomu přes naši rodinnou kamarádku.

Jak byste PORG srovnala s předchozí školou, na které jste učila?

Od začátku na mě škola působila neobyčejně přátelskou a uvolněnou atmosférou. Také se mi líbí, že zde studenti mají větší míru svobody a důvěry profesorů. Myslím, že to vede k jejich samostatnosti a schopnosti nést odpovědnost za svá rozhodování a jednání.

Je na PORGu něco, co jste neočekávala nebo na co jste si musela zvykat?

V této profesi člověk čeká ledacos, ale byla jsem zatím jen příjemně překvapená.

Jaké jsou vaše zájmy a koníčky?

Když už jsme u koníčků, napadá mě, že jsem dříve docela ráda jezdila na koni. Také jsem se jednu dobu intenzivně věnovala horolezení, dnes už ale jen příležitostně. Ráda trávím čas v přírodě a objevuji nové kraje. Jinak většinu volného času věnuji vlastní tvorbě ve svém ateliéru. Kreslím, modeluji, odlévám, vyřezávám...

Novou učitelkou výtvarné výchovy je BARBORA KOLOUCHOVÁ. Vyrůstala v Praze na Letné a absolvovala Akademii výtvarných umění v ateliéru sochaře Lukáše Rittsteina. Rok učila na základní škole na Barrandově, odkud se přesunula na PORG.

Jan Pokorný

Jak jste se dostal k učení na PORGu?

Velkou náhodou. Napsala mi paní ředitelka, že na mě dostala kontakt z Přírodovědecké fakulty a že shání učitele biologie a zeměpisu, tak jsme se sešli a nějak to klaplo.

Jak se vám zde líbí?

Nemůžu říct jediné negativní slovo. Je tady spousta velmi chytrých, talentovaných studentů, což jsem samozřejmě očekával. A takové ty problémy, které řeší 95 % učitelů, jako např. nekázeň, špatná příprava na písemky a problémy s docházkou, tady vůbec nejsou. Zkrátka pracuje se tady opravdu skvěle.

Velmi mladým přírůstkem do profesorského sboru je teprve čtyřicetiletý JAN POKORNÝ. Pochází z Třebíče a v současnosti studuje fyzickou geografii a geoekologii na Přírodovědecké fakultě UK. PORG je jeho prvním učitelským angažmá.

Je na PORGu něco, co jste neočekával nebo na co jste si musel zvykat?

PORG jsem znal už před tím, než jsem sem nastoupil, ale nevěděl jsem o tom známkovacím systému. To byla asi jediná věc, kterou jsem neznal. A mile mě překvapilo příjemné rodinné prostředí, které tady je.

Jaké jsou vaše zájmy a koníčky?

Mých koníčků je celá řada. Tím hlavním je cestování – rád cestuji po Česku, po Evropě nebo i po světě. Evropu mám projetou křížem krážem, byl jsem také ve střední a jihovýchodní Asii a příští rok se chystám do zámoří. Snažím se cestovat i za přírodními zajímavostmi, takže neobjíždím jen města. Dále pak hudba – aktivně hraji na kytaru a v jakémkoli volném čase mám sluchátka a něco poslouchám. A zbytek volného času vyplňuji studiem – čtením nových článků a prohlubováním znalostí, což je svým způsobem taky koníček.

Filip Miškařík (oktáva)

školní akce

Gott, tělocvikář a tři grácie

1. říjen 2019 se pro Čechy stal černým datem. Snad neznáme věhlasnějšího tuzemského zpěváka, než jakým byl Karel Gott. Jeho památku se rozhodli uctít i naši septimáni – a to poněkud svérázně. Zorganizovali karaoke v průběhu tří velkých přestávek. Po dobu tří dnů se tedy téměř celá škola scházela v aule, kde sledovala své spolužáky snažící se napodobit jednu z největších českých popových ikon. Mezi oblíbené písně patřil například Trezor nebo legendární Včelka Mája, ale to zdaleka nebylo vše, co jsme v aule slyšeli.

První den vystoupila velká skupina primánů a hned po nich my – pět kvartánů a jeden kvintán. Nutno říci, že když jsme se s legrací zapisovali do tabulky jako účinkující, neměli jsme nejmenší ponětí, jak to bude vypadat a co vlastně budeme dělat. A tak se stalo, že naše skupina zazpívala Trezor – falešně a ještě k tomu bez několika slov, která jsme hned na začátku vynechali. Nicméně doufám, že se diváci alespoň pobavili.

Kdo však diváky rozesmál snad nejvíce, byl Louis Zamazal, který se s tykadly na hlavě rozhodl zazpívat již zmíněnou Včelku Máju, ovšem v němčině, tedy Die Biene Maja. Nebyl však jediný septimán, který se zúčastnil, a pravdou je, že jejich vystoupení byla velmi povedená. Celá tato akce vyvrcholila v pátek, kdy nám zazpíval dvě písně p. p. Bukovský v doprovodu s p. p. Výškovou, Janichovou a Kubcovou. Následovalo jakési „hromadné karaoke“, kdy si zazpívali všichni společně, a pak už jsme utíkali na hodinu. Snad by se Karel Gott neurazil, protože my jsme si tuto vzpomínkovou akci velmi užili.

Emma Štorková (kvarta)

Tak trochu jiná džungle

To, že jsem zhruba v osmi letech začal poprvé koketovat s myšlenkou na budoucnost s rybářskou udicí, pravděpodobně zavinily dva pořady, tehdy vysílané Českou televizí. Jmenovaly se „S Jakubem na rybách“ a „Rybí legendy“. Tehdy ještě ne příliš známý rybář Jakub Vágner v nich představoval úžasné možnosti, které rybaření skýtá, a samozřejmě to, co mě tenkrát naprosto uchvátilo, byly jeho dobrodružné výpravy do krásné divoké přírody, které korunoval pro mě nepředstavitelně obřími úlovky. Bylo rozhodnuto. Musím se stát rybářem a chytat obří ryby v nádherné divoké přírodě. Až do loňska jsem však považoval za nutnost vzdálit se co nejvíce od města, abych měl šanci na pěkný úlovek. To se ovšem nástupem tohoto roku změnilo.

V lednu jsem odcestoval na tři měsíce do Anglie, kde jsem narazil na člověka, který provozoval tzv. urban fishing – lov ryb ve městě. A to mě velice zaujalo. Poskytovalo to řešení pro můj největší problém, kterým je samozřejmě čas a také doprava. Řekl jsem si, že to určitě musím vyzkoušet. Když jsem se vrátil pln zkušeností zpět do Čech, podělil jsem se samozřejmě se svým dobrým rybářským kamarádem o plány na další rok. K mému překvapení se toho s nadšením chytl a prozradil mi, že už dost dlouho přemýšlí o zkoušce místa v samotném centru Prahy kousek od Karlova mostu. Museli jsme však

počkat, až přijdou vyšší teploty, jinak by byl pobyt ve vodě velice nepříjemnou záležitostí.

Očekávaný den nastal 28. června, kdy jsme se hned po vysvědčení odebrali s nezbytnou výbavou a slušnou zásobou pečiva na netradiční prohlídku Starého Města. Už cestou po ná březí bylo při pohledu na vodní hladinu jasné, že jsme na správném místě. Sešli jsme po schůdkách na nástupní místo pro šlapadla a za nechápavých pohledů několika kolemjdoucích jsme vstoupili do vody. První záběry na sebe nenechaly dlouho čekat, oba jsme se však rychle přesvědčili o opatrnosti místních ryb a nevýhodách dlouhých prutů, máte-li za sebou zed'. Nakonec se nám podařilo k našemu údivu vytáhnout pouze jednoho středně velkého amura, který krásně nasál rohlík z hladiny, oba však máme s tímto místem nevyřízené účty. Přes částečný neúspěch jsem však byl zkušeností fascinován. Přítomnost magické pražské atmosféry a úzký kontakt s lidmi byl svým způsobem vzrušující. Ještě nikde předtím se mi nestalo, že by mi lidé za vytaženou rybu tleskali.

Od té doby jsem podnikl do různých částí města ještě bezmála dvacet výprav. V následujících řádcích se s vámi podělím o pár poznatků a odlišností oproti klasickému rybolovu. Málokdo, často ani rybáři, nevěří tomu, že by se ryby mohly vyskytovat ve větším množství a velikos-

tech v přítomnosti lidí. Podíváme-li se na to však právě rybí optikou, zjistíme, že tento druh života jím svým způsobem přináší luxus. Ryba zjednodušeně potřebuje jíst, dýchat a mít kde se schovat. Při pozorném pohledu zjistíme, že všechny tyto parametry řeka protékající městem splňuje. Na dně se najde mnoho překážek, většinou pocházejících od lidí, které si ryby přizpůsobí pro sebe. Také se na nich zdržuje potrava, kterou produkují i lidé, ať už svými odpadky nebo například při krmení vodního ptactva. Kyslík ve vodě zajišťují kromě přirozených faktorů, jako jsou vítr a déšť, také jezy nebo i lodě, které víří hladinu. O ty v Praze také není nouze. Pro tyto benefity se ryby rozhodně naučí překonat rozruch panující v okolí.

I pro rybáře má město co nabídnout. Kromě již zmíněných ryb to je velice netradiční panorama, které se jím nabízí při vycházkách. Velkým bonusem také je, že hromadnou dopravou se dostanete prakticky až na místo lovu, což je zejména pro mě a mé vrstevníky bez řidičáku hodně významné plus. Čas hraje v dnešní době velkou roli a díky tomu, že se od vody dostanu za patnáct minut do školy a obráceně, jsem mohl s prutem ve vodě strávit daleko více času než dřív. Také všechny služby, jako je všudypřítomné občerstvení, obchody, ale i pomoc v případě potřeby, jsou pro rybáře vítanými bonusy.

Co ale od urban fishingu rozhodně očekávat nelze, je pohodlí a klid u vody. Koncentrace lidí kolem vás je pro někoho až neúnosně vysoká. Pro bezproblémovost vycházek je určitě důležité mít s sebou jenom malou výbavu. Zprv kvůli snadnému transportu a zadruhé, aby byla „uhlídatelná“ nejen před zloději, ale také před domácími mazlíčky na procházce nebo jejich páničky, kteří nekoukají pod nohy, ale do mobilu. Také úplně nedoporučuji u vody zůstat přes noc. Já osobně bych si asi nedovolil spát u drahé výbavy kolem tolika lidí a některé lokality nejsou příjemné ani v bdělém stavu.

Po přečtení předchozích řádků jste pravděpodobně nabyli dojmu, že jsem na své dětské sny o vzdálené, divoké a nespoutané přírodě zanevřel. Není tomu tak. O tom, že se jednoho dne podívám do dalekých a odlehlých koutů

světa s rybářským proutkem v ruce, sním do dnes, ale bez praxe by to nešlo. A ač se to nezdá, město má s džunglí leccos společného. Místo kličkování mezi stromy a kořeny ve městě kličkujete mezi spěchajícími davy lidí a všudypřítomnými turisty s foťáky. Skřehotání ptáků a výkřiky divé zvěře nahrazují klaksony, houkačky a další podivné zvuky, které nedovedu blíže specifikovat. Nemusíte si dávat pozor, abyste nešlápli na nějakou jedovatou potvůrku, ovšem běda vám, pokud nejste ve střehu před nervózně kličkujícími auty a cinkajícími tramvajemi. Rybaření má své kouzlo, ať už jste kdekoliv a váš cíl je jakýkoliv. Důležité je nezapomenout na to hlavní – za všech okolností se chovat s respektem a úctou ke všemu živému kolem vás.

Tadeáš Vachek (septima)

Pozdrav z fronty II

„Jak jsem se naučil nedělat si starosti a mít rád frontu“ – i takovou parafrázi by se dal shrnout první Pozdrav z fronty. Zástupy postávajících občanů jsem se zabýval spíše obecně, byť s využitím několika příkladů. Nyní je však na čase přehodit výhybku z fejetonové koleje na reportážní a vydat se do terénu.

V internetovém předprodeji Dejvického divadla mívám většinou až překvapivé štěstí a obvykle se mi daří „vyklikat“ vstupenky i na nejžádanější představení. Jedno z nich však již příliš dlouho mým snahám za monitorem odolávalo, proto jsem si řekl, že zkusím štěstí v osobním předprodeji na pokladně. Lístky na září se dají koupit poslední prázdninovou sobotu od 9:00 – výborně, ráno nebude zima, a navíc na konci srpna ještě určitě nebude takový zájem.

31. srpna tedy vstávám ve 3:45, abych stihl poslední noční třiadevadesátku, která mne zaveze do Dejvic. Tramvaj jede včas, cestou se ještě dávám do řeči s Američanem, jenž míří na letiště, a když se s ním na Kulaťáku lámanou angličtinou loučím, přestupuji do osmnáctky, kterou za několik minut opouštím na Zelené. Za několik minut odbije pátá hodina ranní, do otevření pokladny zbývají čtyři hodiny a já se ztichlou ulicí plížím k divadlu.

Když už jsem skoro na místě, zaraduji se, neboť se zdá, že jsem úplně první. Jakmile však příběhu blíží, zjistím, že zaparkovaná auta mi bránila ve výhledu na dobrých dvacet osob, zkroucených ve spacácích, na karimatkách i nejrozumnějších stoličkách, vedle nichž se pyšně tyčí stan. Nevěřím vlastním očím a řadím se za pána, jenž si ve světle pouličních lamp klidně čte.

Ty čtyři hodiny uběhly překvapivě svižně. Vybavil jsem se knihou, snídaní a cedulí „Jsem na WC“, kterou jsem však nepoužil, neboť jsem od rána záměrně nic nejedl ani nepil. Úderem deváté hodiny se špalír zvedá, všichni si rovnají své ztuhlé kosti a každý obdrží pořadové číslo – já jsem třicátý, a to jsem přišel se čtyřhodino-

vým předstihem. Napětí narůstá. Budu jedním ze šťastlivců, na které zbydou vstupenky?

Pokladna je sice otevřena, ale fronta se nehýbe. Ukazuje se, že rezervační systém se porouchal. Pokladní s mnoha omluvami hlásí, že nám vydá jakési rezervační lístky, podle nichž si v příštích dnech budeme chodit pro ty skutečné. Vzápětí se však systém daří rozchodit, pokladní tedy odvolává, co odvolala, slibuje, co slíbila, a peláší zpět za přepážku. Je 9:45 a přibližně v tuto chvíli jsem měl přijít na řadu.

Zástup se hýbe, ale jde to ztuha. Ve snaze bojovat proti překupníkům se totiž divadlo rozhodlo, že prvních čtyřicet nákupčích bude mít své vstupenky psané na jméno, a tak se nebohá žena za kasou moří s bizarními příjmeními diváků, která ručně zadává do počítače. Přesto však v místě vládne příjemná atmosféra, nikdo se nezlobí, nikdo neprudí. Začíná krásný letní den.

Krok-sun-krok. Šoupavými kroky se sunu k okénku a konečně přicházím na řadu. Předem hlásím svůj nárok na slevu, paní pokladní se rozplývá nad roztomilostí mé primánské fotky na ISICu, vyťukává jméno a mžourá do obrazovky. Chvilé napětí. Ano! Lístky na vytoužený Zásek ještě jsou! Platím, srdečně se loučím s dámou za přepážkou a zvesela odcházím. K pokladně jsem se dostal v 11:15, po šesti hodinách a patnácti minutách ve frontě.

Když 14. září naposledy padá opona, herci mizí v šatnách a já mám ruce umlácené od potlesku, říkám si: Stálo to za to!

Vojtěch Voska (septima)

Káva s dobrým skutkem

Máloco vám dá tak hřejivý pocit jako plné břicho nebo dobrý kafe. Možná jenom když se vyčůráte v bazénu anebo uděláte nějaký dobrý skutek. No a nejlepší je, když to jde spojit (jídlo a dobrý skutek, ne čůrání do bazénu, to je fuj.) Víím, že jste chudí studenti stejně jako já, a přesně proto vám tady nabízím bezkonkurenčně nejlepší místa, kam zajít, aby to bylo budget-friendly, eco-friendly, lidi bez domova / s postižením friendly a zkrátka esence dobroserství.

Střecha

První báječnou možností je Sociální bistro Střecha na Žižkově. Nikde jinde se tak levně plnohodnotně nenajíte jako ve Střeše. Funguje se tam vegansky, vlastní se družstevně a zaměstnávají se lidi se zkušeností s bezdomovectvím nebo trestnou činností. My jsme tam měli pomaturitní večírek a bylo to bájo. A když máte dvacku navíc, můžete „zavěsit“ oběd nebo kafe pro lidi bez domova.

Prostor39

Nedaleko Střechy je Prostor39. Je to multifunkční industriální barák, který byl dlouho opuštěný. Ted' se do něj lidi slézají pracovat, schůzovat i bavit se. Jestli se vám nelíbí Klinika, ale myslíte si, že domy mají sloužit, zajděte na kafe a wifi do Prostoru.

Green Doors

Dále je tu skvělá neziskovka Green Doors, která se zabývá duševním zdravím a jejíž hlavní aktivitou je poskytování aktivizačních programů pro lidi s duševním onemocněním v jimi provozovaných kavárnách. Všichni asi znáte V. kolonu, která je hned vedle divadla Za plotem, kde se konaly četné klauzury. Pod jejich vedením funguje také karlínské veganské bistro Mlsná kavka a kavárna Na půl cesty („Půlka“).

Podobných podniků je hromada, stačí je hledat. Často totiž nefungují na bázi zisku, ale spíš jako pomocná síla při sociálním začleňování. Kromě „Půlky“ jsou to místa, která mám hodně ověřená, a jsem si jistá, že vám se tam bude taky líbit. A už nebudete chtít chodit do „normálních“ kaváren.

Tereza Fremundová (oktáva 2019)

16. listopadu 2019 (10:00)

Probudila jsem se, podívala se na Instagram, přečetla jsem několik stránek Velkého Gatsbyho. Na snídani jsem si dala toust s avokádem a začala jsem se připravovat na cestu vlakem do Prahy na demonstraci Milion chvilék pro demokracii.

17. listopadu 1989 (10:00)

Probudila jsem se, vstala posnídala chleba s máslem a šunkou. Oblékla jsem se a odešla do školy, tam jsem skončila okolo jedné hodiny.

16. listopadu 2019 (14:00)

Začíná demonstrace, mluví se o tom, že se sešlo okolo 250–300 tisíc lidí. Vše probíhá v klidu, vystupuje mnoho řečníků, lidé tleskají, nedochází k žádným masovým zásahům ze stran policie.

16. listopadu 2019 (16:00)

Nastává oficiální konec demonstrace, někteří lidé odcházejí, někteří stále zůstávají, nikomu ale není zabráňováno v tom, aby mohl svobodně odejít, bez jakékoli újmy.

17. listopadu 1989 (16:00)

Na Albertově se schází okolo 15 tisíc studentů, vystoupí několik řečníků a následně se jde plánovanou trasou na Vyšehrad ke hrobu Karla Hynka Máchy.

17. listopadu 1989 (18:00)

Končí oficiální část demonstrace, mnoho lidí odchází, zbytek pokračuje dále směrem na Václavské náměstí, skanduje se spousta hesel. („Chceme novou vládu!“)

16. listopadu 2019 (21:00)

Sedím doma, užívám si rodinné pohody u krbu a filmu Kristián, mou největší starostí je, že jsem unavená a už bych si měla jít lehnout.

17. listopadu 1989 (21:00)

Poté co byla většina demonstrantů surově zbita obušky, a někteří z nich dokonce odvezeni neznámo kam, je dav rozptýlen. Na Národní třídě zůstává mnoho oblečení a dalších věcí. O hodinu později pohotovostní pluk hasí svíčky...

Ema Nevřelová (kvarta)

17. listopad pohledem primánky

17. listopad tento rok vyšel na třetí listopadovou neděli. To ovšem neznamená, že jsme se o tuto událost nezažímali jen kvůli tomu, že se tento den neučí. Ba naopak, vyšší i nižší gymnázium vyrazilo po trase, kterou se šlo před třiceti lety, kdy 17. listopad odstartoval sametovou revoluci.

Sraz byl v 9:00 na Palackého náměstí, odtud jsme vyrazili na Albertov a dál na Vyšehrad. Tam jsme si prohlédli Slavín a následně jsme pokračovali na Národní třídu, kde naše vycházka končila.

Velké plus bylo, že nás provázeli studenti z dějepisného semináře, takže jsme je znali a panovala přátelštější atmosféra, než kdyby nás provázel někdo cizí.

Po cestě jsme se dozvěděli spoustu zajímavých informací, nejvíce mě ale zaujala fáma, která velmi ovlivnila občany v roce 1989 – zpráva o smrti studenta Martina Šmída. Tato fáma vznikla, když na Národní třídě Drahomíra Dražská viděla na zemi ležet tělo, o kterém prohlásila, že je to mrtvý student Martin Šmíd. Jeho tělo to ale nebylo, patřilo jednomu z příslušníků StB, který upadl do bezvědomí. Celá tato fáma se rychle rozkřikla a to, že komunisté údajně zabili studenta, vyburcovalo obyvatele Československa k masivním demonstracím. Až později se přišlo na to, že to nebyla pravda.

Myslím, že mi dají všichni studenti za pravdu, že tato vycházka byla velmi záživná. Já osobně jsem si ji velmi užila. K 17. listopadu byly pořádány i různé akce mimo naši školu od výstav až po promítání na budovy. Celý náš národ tedy třicáté výročí sametové revoluce náležitě oslavil.

anonymní autorka (prima)

o člověku

Těžko hledat živočicha
Který v době míru zbrojí
a přitom se tolik bojí
samoty a tmy a ticha.

Těžko bychom našli tvora
S tak hlubokou vírou v cosi
co nás chrání, v srdci nosí
pozoruje shora.

Těžko bychom našli duši
možná žádná jiná není
obětujem z přesvědčení
pro jiné nám srdce buší.

...

Valentine

Na vašich lovech lvů byste se jistě nudili bez Porgazínu.

Reklamace po polsku

Nádraží v Osvětimi se proměnilo v obří staveniště a místo pokladny je tu otevřen pouze jízdenkový automat. Vydává jízdenky po jedné, takže nákup pro naši pětadvacetihlavou výpravu chvíli trvá. Fronta za námi mezitím utěšeně roste, a když nám pekelný stroj vydá poslední papírek, ohlásí poruchu, což v zástupu za námi vzbudí nemalou nevoli.

Průvodčím ve vlaku celý štos lupenů předáváme, jeden ze štiplístků však vrtí hlavou a oznamuje nám, že jsme si koupili jízdenky na vlak jiného dopravce, a že jsou tedy zde neplatné. Po chvíli dohadování vše nakonec řešíme úplatkem ve výši 200 zlotých a oba průvodčí – z nichž jeden nápadně připomíná Miroslava Krobota – s dobrou náladou mizí v útrobách soupravy.

Na krakovském hlavním nádraží hledáme pokladnu, kde bychom mohli provést reklamaci. Vzhledem ke složitosti celé situace další dění uvádím pouze schematicky:

Paní z infokiosku dopravce A nás posílá na pokladnu dopravce B, která právě zavírá. Nepříjemná pokladní před námi začne utíkat (jen přes rameno štekne *tumorou!*), načež odchytíme slečnu z téže přepážky a ta nás posílá na sdruženou pokladnu dopravce C a A. Tam si vystojíme přibližně čtvrthodinovou

frontu, abychom se dozvěděli, že musíme jít zpět na pokladnu dopravce B, kde už ale mají zavřeno, jak jsme zjistili před chvílí.

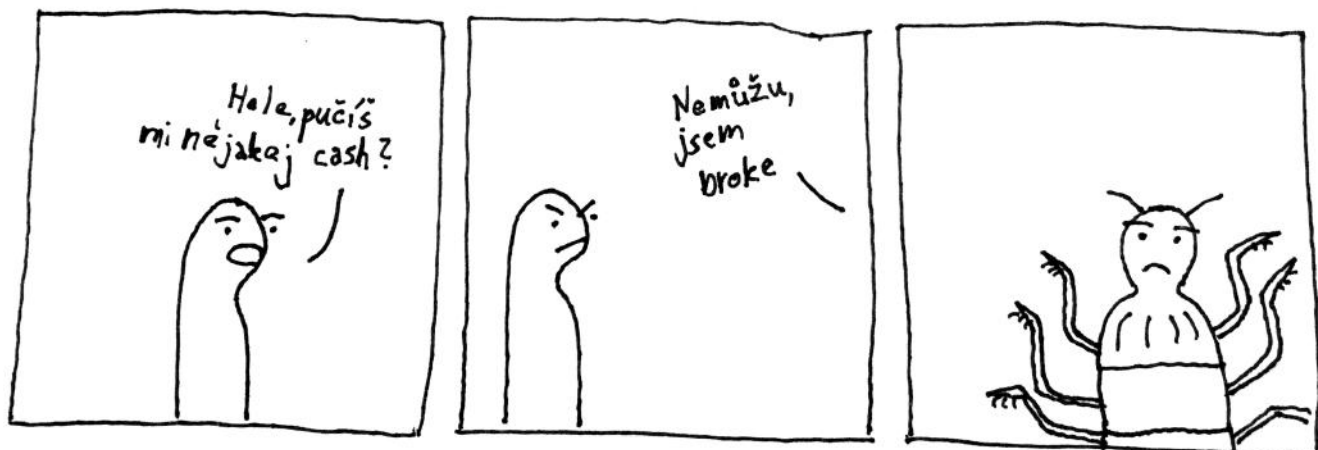
U ztmavlé a roletou zakryté přepážky padá jasné rozhodnutí – nevzdáme se! Není proto divu, že následujícího dne se do boje s železniční byrokracií pouštíme nanovo.

Na pokladně dopravce B (ano, to je ta správná) tatáž úřednice, která před námi včera utekla, s úsměvem vydává formulář v polštině. Ten nám sice zčásti pomáhá vyplnit, ovšem s nejzásadnějším chlívkem, v němž máme popsat důvody reklamace, si musíme poradit sami – a ať prý nepíšeme anglicky. Tož se zmocňuji erární propisky a drásám: „*V Oświęcimiu jsme kupili bilety v automatu, ale jechali jsme pociągiem PKP Intercity → zakoupené bilety jsme nevyužili (nie używa).*“ Pokladní rezignovaně oznamuje, že to stejně nepřečte, avšak lejtstro i s přicvaknutými biletami přijímá.

Když se v září opět setkávám s panem profesorem Fabiánem, jenž celou taškařici srdnatě sponzoroval, a ptám se ho, jak to dopadlo, zůstávám v němém údivu. Polský dopravce reklamaci uznal a peníze vrátil.

Vojtěch Voska (septima)

Proměna

Libeň nepoznaná

Prošli jste se někdy po Libni? Osu U Kříže – Podlípného – PORG jistě dobře znáte. Víte ale, co se skrývá třeba o ulici výš? Nebo že U Kříže je kříž? Zde je několik zajímavých libeňských míst pár minut od školy, která můžete třeba při čekání na některý z odpoledních seminářů navštívit.

Osady Nad Kotlaskou a Labuťka

Kousek za Rokytkou na kopci Hájek se nachází osada Nad Kotlaskou, spolu s bohdaleckými Slatinami jedná z mála dochovaných nouzových kolonií z dob první republiky. Pestrý mix rodinných domů a různorodých DIY obydlí mezi strmými uličkami a pěšinkami si zachovává naprosto unikátní klidnou vesnickou atmosféru, navíc s výborným výhledem. Kousek severněji (za autobusovou zastávkou směrem na Prosek) se nachází další nouzová kolonie s pěkným výhledem, Labuťka, která se částečně přetransformovala na kolonii zahrádkářskou. Od osady se pak dá projít příjemným lesíkem až k prosecké bobové dráze.

Vyhledka Černá skála

Pokud se vydáte cestou okolo hřbitova za Korábem, dorazíte na konec útesu nad Povltavskou k vyhlídce Černá skála, klidnému místu se skvělým výhledem na Libeňský ostrov, Holešovice a sousední bohnický vrch. Příroda zde není moc (skoro vůbec) udržovaná, výhledy za to ale rozhodně stojí.

Libeňský plynojem

Libeňský plynojem (jinak zvaný Koule) se nachází na kopci za Palmovkou a díky svému tvaru i lesklé šedé barvě je rozhodně dominantou okolí (ačkoli za dob první republiky byl ještě výraznější, jelikož okolo něj nerostly žádné stromy). Do areálu plynojemu se sice dostanete pouze při DOD, unikátní industriální stavbu můžete ale pozorovat (a obdivovat) i z okolí.

Hospoda U Budyho

Skrytá hospoda v zahrádkářské kolonii na Libeňském ostrově připomíná spíše čundráckou chatku na Šumavě. Hospoda U Budyho je už ale vlastně taky trochu paralelní polis. Zatímco pár set metrů odsud se staví nové byty na holešovickém pobřeží a ze všech stran útočí gentrifikace, tady si mezi spoustou místních koťátek můžete dát půllitr za třicet nebo zahrát nohejbal s místními štamgasty.

Filip Miškařík (oktáva)

Tenkrát v Hollywoodu

Quentin Tarantino se ve svém novém, již devátém počínu vydal trochu jinou cestou oproti své předchozí tvorbě. Tenkrát v Hollywoodu je velkou počtou šedesátým letům a mece západního filmu, Hollywoodu. Více než na výrazné dějové linii a propracovaných dialozích se snímek zakládá na dobové atmosféře sluncem zalitých kalifornských ulic a také lásce k filmům, která se manifestuje nespočtenými aluzemi na jiné snímky a žánry. Hlavní postavy – herec béčkových kovbojek a akčňáků Rick Dalton a jeho kaskadér Cliff Booth, hraní tarantinovskými stálicemi Leonardem DiCapriem a Bradem Pittem, mají na plátně skvělou dynamiku a tvoří výbornou partáckou dvojici, ještě umocněnou standardně výbornými hereckými výkony. Jejich dějová linie se ale protíná i s linií jejich sousedky, herečky Sharon Tate, a také hippiesáckého vražedného kultu Charlese Mansona. Celý film postupně buduje napětí a vede k velkému, překvapivému a mimořádně vtipnému finále v Tarantinově typickém stylu. Tenkrát v Hollywoodu sice není tak propracovaný jako jeho předchůdci, nicméně je to stále kvalitní a především velmi zábavný film.

Filip Miškařík (oktáva)

Parazit

Nejsem příliš dobrým znalcem korejské kinematografie, tím víc jsem ale byl zvědavý na letošního (nutno říci neočekávaného) vítěze Cannes. Parazit je velice neobvyklý film. Režisérovou největší inspirací byl prý Quentin Tarantino, což se v průběhu snímku dost projevuje. Parazit vypráví příběh chudé rodiny, která se postupně infiltruje do domácnosti jedné dosti zámožné rodinky. Syn začne doučováním angličtiny, otec se stane soukromým řidičem, dcera učitelkou výtvarné výchovy a matka hospodyní. Děj nebudu dále prozrazovat, zvraty jsou jedním z velkých plusů tohoto filmu. Parazit by se dal rozdělit na dvě poloviny, ta první je zábavná a hravá, druhá je však diametrálně odlišná (a je asi lepší, když je na to divák připraven): drsná, tarantinovsky zvrhlá a brutální. Jediným negativem snímku je jeho příliš dlouhá stopáž a rozpačitý konec. Zhlédnutí doporučuji spíše náročnějšímu divákovi, který je zvyklý i na drsnější snímky a černý humor.

Otík Goldflam (oktáva)

Putinovi agenti

Experimentální inscenace Putinovi agenti, která je volnou adaptací stejnojmenné knihy Ondřeje Kundry, se pohybuje někde mezi divadlem a filmem v žánru zvaném live-cinema. Klíčovými akéry tohoto představení jsou samotní diváci, kteří spolu dle instrukcí interagují a hrají v různých situacích. Diváci v kině, hosté na party nebo kolegové v kanceláři – každý návštěvník se do různé míry podílí na představení, jímž všechny provází herec Petr Vančura. Zdánlivě nesouvisející situace se ale postupně pomocí filmové techniky a střihu spojí ve výsledný filmový produkt, složený ze záznamu diváckých inscenací, mapující příběh ruského agenta na českém území Roberta Rachardža. Jarní repríza v holešovickém divadle Jatka78 díky svému zajímavému konceptu, interaktivnosti i působivému technickému provedení stojí za návštěvu i pro ty, kteří by jen tak do divadla nezavítali.

Filip Miškařík (oktáva)

The Tiger Lillies

Britské trio, v jehož písních se to hemží černým humorem, smrtí, drogami a lidmi na samém okraji společnosti, zavítalo v rámci oslav svého třicetiletého výročí i do Prahy. Ne náhodou – vždyť po žižkovských hospodách skupina koncertovala už ve svých začátcích v devadesátých letech.

Do Divadla Archa kapela nastoupila ve středu 6. listopadu krátce po osmé hodině večerní a začala zostra, skladbou *Devil's Fairground*, titulní písní nejnovějšího alba. Hned od začátku bylo jasné, že kromě lídra Martyna Jacquese (harmonika, ukulele, klavír) jsou i jeho spoluhráči Adrian Stout (kontrabas, hudební pila, teremin, kytara) a Jonas Golland (bicí) na vysoké hudební úrovni: Stout zvládl během jednoho songu vystřídat i více nástrojů a Golland se ukázal jako precizní a vynalézavý bubeník, oba pak bavili publikum svou mimikou i drobnými gagy.

Skupina svůj program sestavila převážně z méně známých písní, mezi kterými zazářily především divoká *Lucky to Get Out of Here Alive* a vtipná *Is That All There Is?*, při níž došlo i na interakci s diváky. Po poslední skladbě zazněl ještě přídavek (George) a pak už se všichni tři účinkující odebrali do šaten. Po několika desítkách vteřin potlesku a nadšeného říčení obecnstva se však vrátili, díky čemuž se pražský koncert dočkal svého vrcholu – Britové totiž v d'ábelském tempu vystříhli hned dva své hity: *Banging in the Nails*, vyprávějící o ukřižování Ježíše z pohledu člověka zatloukajícího hřeby do jeho nohou, a *Crack of Doom*, potměšilé připomenutí, že smrt čeká každého z nás.

Dobře zvládnuté osvětlení, slušné ozvučení a samozřejmě i tradiční démonické líčení a vizáž muzikantů, to vše podtrhlo celkový zážitek z nevšedního koncertu.

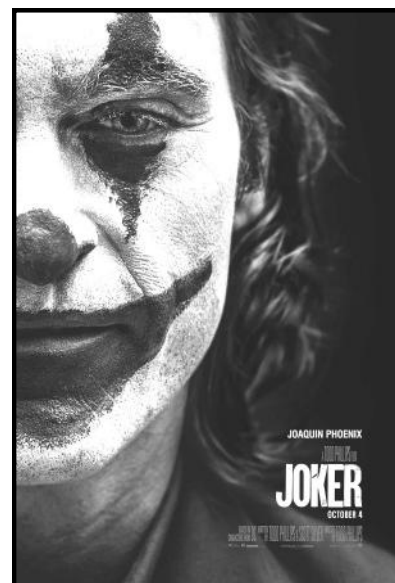
Vojtěch Voska (septima)

Joker

Joker je jistě jedním z největších filmových překvapení tohoto roku. Trochu jsem se bál toho, aby nevznikl nudný a příliš artový film, který by s postavou Jokera neměl nic společného, naštěstí jsem však neměl pravdu. Joker balancuje na pomezí drsného thrilleru a sociálního dramatu, skáče ze snů do skutečnosti, ale také děsí a překvapuje. Film se ani na chvíli nezastaví, divák sleduje občas až nepříjemnou cestu hlavní postavy k šílenství. Musím zmínit též vynikající herecké výkony. Joaquin Phoenix je skvělý, předvádí zde celou škálu emocí psychicky labilního jedince. Zajímavý je i Robert DeNiro v roli moderátora televizního talk-show. Film se (kromě již výše jmenovaného) může pyšnit i skvělou (pořádně hlasitou a dunivou) hudbou a opravdu šokujícími zvraty. Pokud jste Jokera ještě neviděli, je rozhodně čas to napravit.

Otík Goldflam (oktáva)

PERLY SVINÍC[M]

Uhlíř

ŠU: Kdybyste viděli takovouhle bílou šňůru třeba u Arnota nebo u Bukáče, tak mi hned zavolejte, protože je moje.

ŠU (o nějakém zpěvákovi): Nejen, že je patetické, ale ještě je navíc z Brna.

Valášek

MV: ... tím si nejsem jistý, na to bych se zeptal RNDr. a experta na všechno Jakuba Haláčka.

MV (o Kocourovi Mikešovi): Ti, kteří jsou pravice orientovaní, by si mohli vzpomenout na Nacíčka.

Arnot

MA: Jaká je motivace poustevníka?
ŠL: Nezemřít.

MA: Měl jsem asi dva týdny Twitter, ale jak jsem trochu cholerik, tak jsem to fakt nezvládal.

MA: Ty dynastie se naučíte za chvíli. Na biologii se učíte větší hovadiny.

MA: Dneska to tak drsný nebude, probereme jen defenestraci.

Roleček

(Upadne mu mazátka na tabuli.)
AR: Umělá inteligence... Umělá ohavnost.

AR (o filmu Vij z r. 2014): Ten film je tedy vskutku naprostá sra*ka.

AR: Cože? Řekl někdo, že vápník je kov? Já to prásknu paní profesorce Janichové! (vápník je opravdu kov, pozn. red.)

AR: Podíváme se na něco víceméně konkrétního.

AR: Čím jiným překvapíte hosta než antickou pornografií.

AR: Mobil ve škole, rozum v kalhotách, praví staré turecké přísloví.

AR: Hází se ještě v tělocviku granátem?

AR (o kokainu): Znam několik sněžíčů, sněhurek i trpaslíků.

AR: Představte si to jako takovou latinskou únikovou hru – přelož, nebo zhyň.

Janichová

MJ: Čemu se tam smějete? Vy jste úplně červení, to bude nějaká nemravnost...
OJ: ŠS chce svůj hromosvod pojmenovat Viktorka.

MJ: Tohle je už vyloženě skoro pro vědce.

MF položí hlavu na lavici.
MJ: Ale nemusíte ten nezámek dávat tak ostentativně najevo.

Bogišová

LB: Co je tohle za nástroj?

MH: Tanga?

Rufer

PR: Everybody flies. Oh, sorry, Greta doesn't fly.

Fišerová

(správně vyřešený příklad)

JŽ: Příroda mě vybavila dobře.

KF: No to určitě, ale jak to souvisí s tím příkladem?

(správně vyřešený příklad)

KF: Malý krok pro vás a ještě menší pro lidstvo.

MK (o grafu funkce): To vypadá jako poptávka.

KF: Cože? Já rozuměla po ptákách.

MK: Je vidět, na co myslíte.

KF: Štěpáne, nestrkejte si ty kovový háky do oka.

KF: Ten chlebiček vám neprospívá, protože krev jde do břicha a ne do hlavičky.

Haláček

JH (o CRT obrazovkách): Tohleto už dneska není moc aktuální. Asi jako kdybych chtěl balit holky v trabantu.

JH: Vy mu to ukazujete na kalkulačce? Já vás zmlátím!

JH: Kolik je sto krát tisíc, broučku?

Fabián

(po delším vysvětlování čehosi)

ED: Tak teď jste mě docela ztratil.

TF: Chcete vysvětlit, proč to funguje?

EB: Ne ne, já tomu budu radši věřit... (potichu pro sebe: Jako obvykle...)

TF: Neuvažovala jste o církevní kariéře?

Tatíček

PT: To jsem byl takhle o prázdninách v Paříži a vzpomněl jsem si na vás. A říkám si: „Co ti moji kvintáni... ještě od začátku roku si nenapsali jediný diktát!“

Kirdová

KK: Quels types des juices nous savons ?

MF: Jeu de piste.

Prý se jenom umírá

Prý se jenom umírá,
ale ten, kdo štěstí má,
ví, že když ti ujel vlak,
můžeš se smát. Jenom tak.

Že když vzhledneš od displeje,
neumřeš. No, co se děje?
Možná tělo chápe dřív,
že se prostě máme líp,
když nám smíchem slza teče,
a to i když čas se vleče.

Prý se jenom umírá,
ale ten, kdo štěstí má,
bude vědět napořád,
že je fajn mít život rád.

Valentine

Porgazeen 74, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Amálka Zemanová, Anežka Peimer, Daník Mitrofanov, Ema Nevřelová, Emma Štorková, Filip Miškařík, František V. Novák, Jakub K. Zajíc, Jonáš Stoilov, Kamilka Foltýnová, Klára Jánošíková, Louis Zamazal, Matyáš Vlnas, Otík Goldflam, Pája Kroužková, Tadeáš Vachek, Tereška Fremundová, Valentine, Vojtěch Voska

Ilustrace: Kája Štefková, Pája Kroužková

Komiksy: Otík Goldflam (+ poradní orgán: Jonáš Stoilov)

Fotografie: Amálka Zemanová, Vojtěch Voska, Anička Drmelová, Lucka Hachová, Jan Bukovský, Pája Kroužková, internet

Titulní strana: Teri Hachová

Šéfredaktorský tandem: Pája Kroužková, Vojtěch Voska

Sazba a grafická úprava: Pája Kroužková

Korektura: Pája Kroužková

Náš ajťák poradce: Vojta Staněk, Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: paja.krouzkova6@gmail.cz, voskavojtech@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 40 Kč

Porgazeen 74 vyšel v prosinci 2019 v nákladu 150 výtisků.